என் வாழ்க்கைப் பாதையிலே...

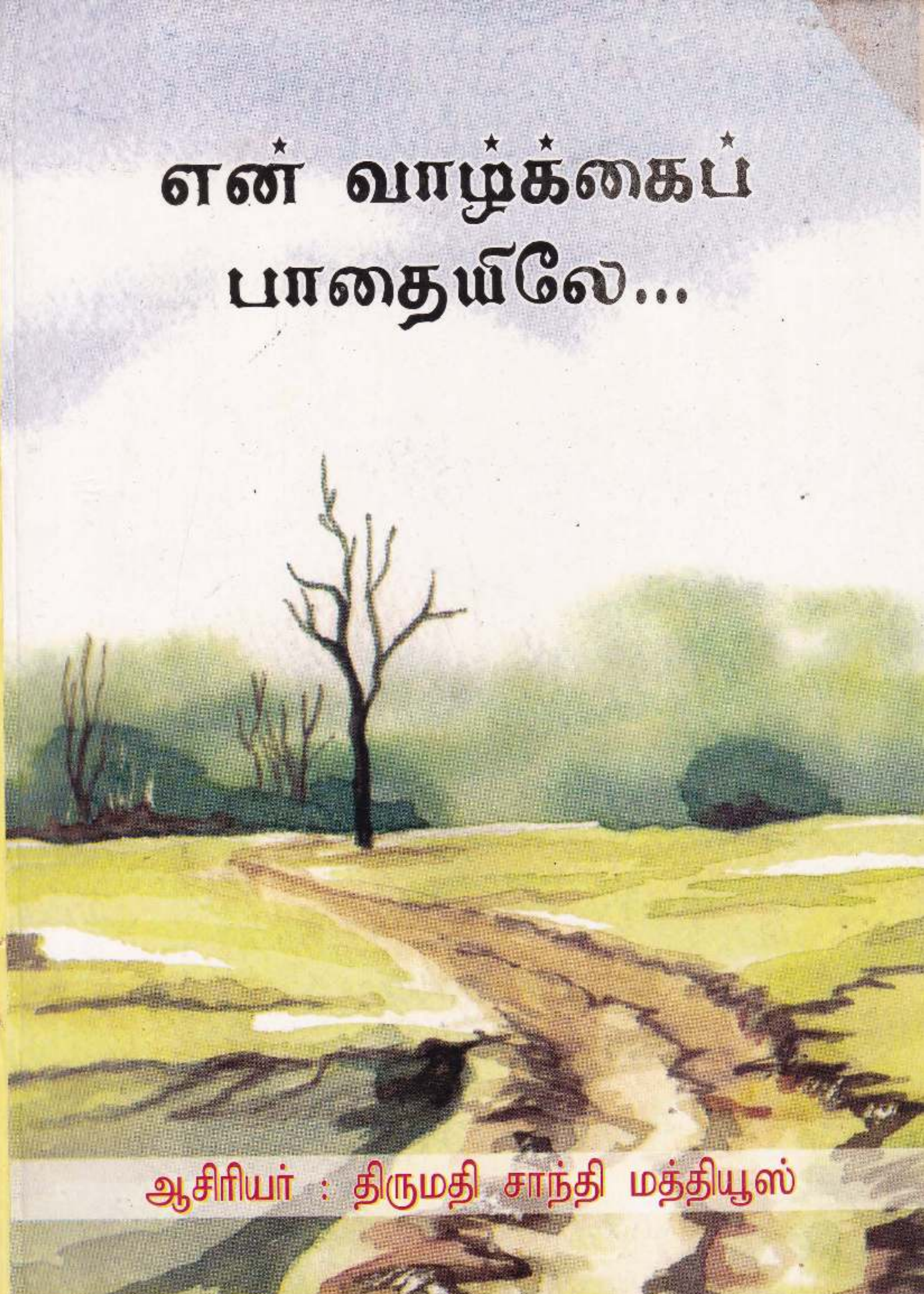

ஆசிரியர் : திருமதி சாந்தி மத்தியூஸ்

என்

வாழ்க்கைப் பாதையிலே..

ஆசிரியர்

திருமதி சாந்தி மத்தியூஸ்

"கர்த்தாவே உமது செய்கைகளால் என்னை மகிழ்ச்சியாக்கினீர்,
உமது கரத்தின் கிரியைகளினிமித்தம் ஆனந்த சத்தமிடுவேன்"

சங்கீதம் 92:4

Name of the book	En vazlkai pathaigele
Author	Mrs. Shanthi Mathews
Address	89 Brown Rd, Jaffna, Sri Lanka
First Edition	May 2008
2nd Edition	December 2008
Copy Right	Rev. Leslie Mathews
Computer Work	Mrs. Roshani Fonseka
Type Setting	Mrs. Diana Gregory
Cover Design	Mr. Eranga - Kirindeniya Nawalapitiya
Printers	Jesus Publications

"என் ஆத்துமாவே கர்த்தரை ஸ்தோத்தரி, அவர் செய்த சகல உபகாரங்களையும் மறவாதே" சங்கீதம் 103:2

என் அன்பின் வாசக நெஞ்சங்களே,

என் வாழ்க்கையில் நான் கிறிஸ்து இயேசுவினால் பெற்ற இன்பத்தை வார்த்தையில் பகிர்ந்து கொள்வதே என் நோக்கம். "நீ பயப்படாமல் பேசு மவுனமாயிராதே." அப். 18:9

உலகின் மூலைமுடுக்குகளிலெல்லாம் அன்பு சிதறி, அமைதி கலைந்து, வாழ்விழந்து, ஆர்வம் குன்றி, நிம்மதி குலைந்து, ஏங்கி, உருகி, தவித்துக் கொண்டிருக்கும், எண்ணிலடங்கா, அன்பு நெஞ்சங்களே! இதோ, உங்களுக்கு ஓர் நற்செய்தி.

மானிடனாய், மாட்டுத்தொழுவத்திலே பிறந்து, என் பாவங்களுக்காக அடி பலபட்டு, இரத்தம் சிந்தி, கொடூர சிலுவையிலே மரித்து, சத்துருவான சாத்தானைத் தோற்கடித்து, வெற்றி வேந்தனாக, ஜெய வீரனாக 3ம்நாள் உயிர்த்தெழுந்த **நான் நேசிக்கும் இயேசு** இன்றும் ஜீவிக்கிறார்.

அதற்கு நானே ஜீவனுள்ள சாட்சி. ஆம்! கடந்த 50 ஆண்டுகளாக இயேசு என் வாழ்க்கைப் பாதையிலே செய்த நன்மைகள் ஏராளம், ஏராளம். நல்லவராம் இந்த இயேசு தாமே உங்களோடு இந்நூலுக்கூடாக இடைப்படுவாராக. உங்கள் வாழ்க்கையை மாற்றுவாராக என வாழ்த்துகிறேன். ஜெபிக்கிறேன்.

இயேசுவை இதயத்தில் ஏற்று, உயர்ந்த இலட்சியமாம் **ஆத்தும தாகத்தைக்** கொண்டவர்களாக வாழ்க்கைப் பாதையிலே சேர்ந்து நடை போடுவோம் வாருங்கள்.

இயேசு மகிமைப்படுவாராக. துதி, கன, மகிமை யாவும் என் நேசர் இயேசுவுக்கே.

"சகலமும் நல்லொழுக்கமாயும், கிரமமாயும் செய்யப்படக்கடவது"
1கொரி 14:40

திருமதி சாந்தி மத்தியூஸ்
ஆசிரியர்

அணிந்துரை

"என் வாழ்க்கைப் பாதையிலே….." என்ற இந்தப் புத்தகத்திற்கு அணிந்துரை எழுதுவதில் நான் பெரும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந் நூலின் ஆசிரியராகிய சகோதரி சாந்தி மத்தியூஸ் அவர்களை நான் கடந்த 25 ஆண்டுகளாக நன்கு அறிவேன். இவர் நல்ல கிறிஸ்தவ குடும்பத்தில் வளர்ந்தவர்.

சகோதரி சாந்தி மத்தியூஸ் அவர்கள் அன்று அர்ப்பணிப்போடும், ஆவலோடும் விதைத்த விதைகள், இன்று விருட்சமாகி மிகுந்த கனி கொடுக்கும் ஊழியங்களாக வளர்ச்சி கண்டுள்ளன. குறிப்பாக, இவர் சிறுவர் ஊழியத்தில் மிகுந்த முனைப்போடு செயலாற்றுபவர்.

அது மட்டுமன்றி, கடினமான பாதையிலே நடந்து செல்லும் எத்தனையோ கிறிஸ்தவர்களுக்கு சிறந்த ஆலோசகராகவும், இன்முகத்துடன் அவர்களுடன் பழகுவதில் முன்மாதிரியுமானவர். சகோதரி தன் வாழ்விலே எத்தனையோ போராட்டமான சூழ்நிலைகளைக் காலப்போக்கில் கடக்க நேர்ந்ததுண்டு. மரணத்துடன் கூட போராடிய நாட்களும் உண்டு. ஆனாலும், அவற்றை ஓர் தடைக்கற்களாகக் கருதாமல், ஊழிய வளர்ச்சிக்குப் படிக்கற்களாக மாற்றிக் கொண்டவர். பாடுகள் மத்தியிலும் மகிழ்ச்சியாக இவர் செயலாற்றும் வேகத்தைக் கண்டு நானும் எத்தனையோ தடவைகள் என்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு இன்னும் தேவனுக்காய் அதிகம் உழைக்க வேண்டும் என்று நினைத்ததுண்டு. இவரது சாட்சியை புத்தக வடிவில் வெளியிடுங்கள் என்று நாம் பல தடவைகள் வலியுறுத்திய போதும் தற்போதே இதனை வெளியிட முன் வந்துள்ளார். கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்.

கர்த்தரின் ஊழிய கட்டுமானங்களில் அர்ப்பணிப்போடு செயல்பட்ட சகோதரியின் இந்த "என் வாழ்க்கைப் பாதையிலே.." என்ற நூலானது வேதனையும், நம்பிக்கையுமற்ற போராட்டமுமான சூழ்நிலைகளை கடந்து செல்லும் ஒவ்வொருவருக்கும் தெளிவையும், பெலனையும், நம்பிக்கையையும் அளிக்கும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. அத்துடன்

ஆவிக்குரிய புத்துணர்ச்சியைக் கொடுத்து தேவனோடு தொடர்ந்து நடக்க இது நிச்சயம் வழிகாட்டும்.

"பூமியின் கடைசி பரியந்தமும் எனக்கு சாட்சிகளாய் இருப்பீர்கள்" என்ற அப்போஸ்தலர் 1:8 வார்த்தையின்படி சகோதரியின் சாட்சியுடன் கூடிய இந்நூல் அனேகமாயிரம் பேருக்கு ஆசீர்வாதமாக இருக்க வேண்டுமென நாம் கல்வாரிக் குடும்பமாக வாழ்த்துகிறோம்.

ஆசீர்வாதமான, ஜீவனுள்ள சாட்சி கொண்ட இந்த நூலை வெளியிட்ட எமது தாயும், எமது போதகரும் தகப்பனும் ஆகிய இவர்கள் இருவரும் இன்னும் அநேக ஆசீர்வாதமான ஆவிக்குரிய நூல்களை தொடர்ந்தும் வெளியிட வாழ்த்துகிறோம். இந்த நூலுக்கூடாக இயேசு நாமம் மகிமைப்படுவதாக.

தேவ ஆசியுடன்

போதகர் வீ.கனகராஜா
(யாழ். கல்வாரி நிறைவேற்றுப் போதகர்)

பதிப்புரை

என் மனைவி சாந்தி மத்தியூஸ் அவர்களால் எழுதப்பட்ட என் வாழ்க்கைப் பாதையிலே என்ற இந்த நூலுக்கு பதிப்புரை எழுதுவதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இந்த நூலின் சம்பவங்கள் 50 ஆண்டுகளை உள்ளடக்கியது. அதில் 2/3 பங்கு காலத்தை என்னுடன் சாந்தி செலவழிக்கிறபடியால் ஒவ்வொரு சம்பவத்திலும் சத்துருவின் தாக்குதலையும், கர்த்தர் அந்த வேளைகளில் சாந்திக்கு கொடுத்த வெற்றிகளுக்கும் நான் சாட்சியாக இருக்கின்றேன்.

இந்நூல் அநேகமாயிரம் மக்களுக்கு தைரியத்தையும், கர்த்தர் மேல் நம்பிக்கையையும், கொடுத்து போராட்டமான வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கு திறவு கோலாகவும் அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்நூலுக்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டிருந்த நாட்களில் சாந்தி அநுபவித்த வேதனைகள், சத்துருவின் தாக்குதல்கள் ஏராளம். இந்நூல் போராட்டத்தினால் வென்றெடுக்கப்பட்ட பரிசு. நிச்சயமாகவே இது உங்கள் வாழ்க்கையில் பெரிய தாக்கத்தை உண்டாக்கும். கர்த்தர் இதற்கூடாக உங்களுடன் பேசுவார். உங்கள் வாழ்க்கையை மாற்றுவார்.

"........கர்த்தர் உனக்கு இரங்கி உனக்குச் செய்தவைகளையெல்லாம் அவர்களுக்கு அறிவி" மாற்கு 5,19 வசனத்தின்படி தொழில் நுட்பம் விருத்தியடைந்த இந்நாட்களில் இந்நூலுக்கூடாக **எழுதி** அறிவிக்கக் கர்த்தர் சாந்திக்குக் கொடுத்த எழுதும் திறமைக்காக கர்த்தரை துதிக்கிறேன்.

இதற்காக ஜெபித்த கல்வாரி குடும்பத்தினருக்கும், உதவிய ஒவ்வொருவருக்கும் இதய நிறைவினால் நன்றி கூறி நிற்கிறேன். தேவன் தாமே மகிமைப்படுவாராக.

போதகர் லெஸ்லி மத்தியூஸ்

வாசகர் கருத்து

சகோதரி சாந்தி மத்தியூஸ் அவர்களின் ஜீவனுள்ள சாட்சிகள் அடங்கிய **என் வாழ்க்கைப் பாதையிலே** என்ற இந்த நூலை வாசித்த போது உள்ளத்தில் உவகையுற்றேன்.

நம் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்விலும் தேவன் ஏராளமான, தாராளமான நன்மைகளை தினம் தினம் செய்யத் தவறுவதேயில்லை. இந்த நன்மைகளை, தேவனின் அன்பினை நினைத்துப் பார்த்து அவருக்கு நன்றி சொல்ல நாம் தவறிவிடுகிறோம்.

ஆனால் தேவன் செய்த நன்மைகளைக் குறித்து சகோதரி காண்பித்துள்ள கரிசனையும்,வைராக்கியமும் எமக்கு ஓர் முன்மாதிரிகையாக அமைந்துள்ளது.

இந்தப் புத்தகத்தினை ஒரே நாளிலே தானே முழுமையாக வாசித்து முடித்தேன். அதிலே சகோதரி கடந்து வந்த பாதைகளையும், அதன் நடுவிலே தேவன் உண்மையுள்ளவராக வெளிப்பட்டதையும், சகோதரியை சூழ்ந்து கொண்ட அன்பான தேவனின் அற்புத கிருபைகளையும் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டேன்.

இப்புத்தகத்தின் ஒவ்வொரு பக்கமும் தேவனின் மகத்துவமான சாட்சிகளாக வெளிப்பட்ட போதிலும் **காணாமல் போன கடவுச் சீட்டு** என் மனதை ஆழமாகத் தொட்டது. அதனை வாசித்த போது கடவுச் சீட்டைத் தொலைத்த சகோதரியின் மனநிலையையும், சூழ்நிலைக்கு மேலாக கடந்து வந்து அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காண்பிக்கும் நம் தேவனின் அசாதாரண தன்மையையும் கண்டு என் ஜீவனுள்ள தேவனைத் துதித்தேன்.

நம் தேவன் இயேசு இன்றும் ஜீவிக்கிறார் என்பதற்கு இந்த நூலும் சகோதரியின் வாழ்க்கையும் சாட்சியாக அமைந்துள்ளது. இந்நூல் அவசியமானது அற்புதமானது. சோர்ந்து போகும் வேளையில் எல்லாம் இதனை வாசிக்கும் அன்பர்களே இந்த நூல் உங்களுக்கும் தைரியத்தைக் கொடுத்து நம் இயேசு இன்றும் ஜீவிக்கிறார் என்பதனை எடுத்துக் காட்ட வேண்டும் என்பதே எனது ஜெபம்.

சகல துதியும் இயேசு ஒருவருக்கே.

போதகர் ஜெனோ செல்வராஜா

மானிப்பாய் கல்வாரி பூரண சுவிசேஷ தேவாலயம்

உங்களது சாட்சி எங்களது சவால்

உங்கள் சாட்சிப் புத்தகம் எங்கள் வாழ்க்கைக்குச் சவாலாக அமைந்துள்ளது. இது வெறும் சாட்சிப் புத்தகமல்ல சாகடிக்கப்பட்டிருந்த எமது விசுவாசத்தை உயிரோடு எழுப்பும் உன்னதமான புத்தகம்.

கடந்து வந்த பாதைகளைக் கதையாகக் கூறும் புத்தகம் அல்ல இது, நாம் கடக்க வேண்டிய பாதைகளில் கவனத்தோடு நம்மை வழிநடத்தி கரிசனையோடு கரம்பிடித்துச் செல்லும் கர்த்தரை விசுவாசத்தினால் நம்வாழ்வுக்குள் வரவழைக்க வேண்டியதை வலியுறுத்தும் வழிகாட்டிப் புத்தகம்.

ஆகவே இந்தப் புத்தகம் அநேகருக்கு ஆசீர்வாதமாக அமைய வேண்டும் என வாழ்த்தி,

அற்புதங்கள், அதிசயங்களை இன்றும் நடப்பிக்கும் ஜீவனுள்ள தேவனுக்கு மகிமையை செலுத்தி,

உங்களுக்கும் உங்கள் குடும்பத்திற்கும் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் சந்தோஷம் சமாதானம் அன்போடு கூடிய கிருபை பெருகும்படியாக வாழ்த்தி ஆசீர்வதிப்பது

R.N.ஸ்ரீபன்

மானிப்பாய்

நான் இயேசுவின் செல்லப் பிள்ளை

நீதி.8,30

என்னில் அன்பு கொண்டதேன்
என் நேசரே இயேசுவே
என்னை உந்தன் செல்லப் பிள்ளையாக
எண்ணி விட்டதாலோ!!!

எண்ணி முடியா நன்மைகளால்
என் வாழ்வை அலங்கரித்ததேனோ
எண்ணி எண்ணிப் பார்த்து
என் மனம் மகிழ வேண்டியதாலோ

நல்லவர் இயேசு இவர் தானென
நன்றித் துதிப் பலியை
நாள் தோறும் பாடித் துதிக்க
நான் வேண்டும் என்றதாலோ

நன்மை பல செய்தவரே இயேசுவே
நல்லவரே நீர் எனக்குத் தான்
நாடியே உம்மைத் தேடிடுவேன்
நன்றியால் துதி பாடிடுவேன்

– **ஆசிரியர்** –

"நான் அவர் அருகே **செல்லப்பிள்ளை**யாயிருந்தேன்". நீதி 8:30

என் வாழ்க்கைப் பாதையிலே............

1955 ம் ஆண்டு ஆனித்திங்கள் 13ம் நாள் திரு. திருமதி மரியாம்பிள்ளை விக்ரர், எலிசபெத் தம்பதியினரின் 5வது மகளாக பிறந்தேன். "5வது பெண் குழந்தை கெஞ்சினாலும் கிடைக்காது, கிடைத்துவிட்டால் செல்வச் செழிப்பைக் கொண்டுவரும் என்ற நம்பிக்கை" எமது யாழ் மக்கள் மத்தியில் நிலவி வந்தது. இது எப்படியோ?..... வறுமையின் கொடுமுடியில் வாழ்ந்து வந்த என் பெற்றோரின் வாழ்க்கை, என் வருகையினால் மறுமலர்ச்சிய டைந்ததாம். மனதிற்கு ஆறுதலும் கிடைத்ததாம். எனவே எனக்கு "சாந்தி" எனப் பெயரிட்டு செல்லமாக அழைத்தனர். நானும் என் பெற்றோரும் நான்கு சகோதரர்களும் மூன்று சகோதரிகளுமாக மொத்தம் 10 பேர் கொண்ட எனது குடும்பம் இல.67 வேம்படி வீதி யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் ஓலைக்குடிசையில் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்ந்து வந்தது.

எனது பெற்றோர் ஏழ்மையின் மத்தியிலும், எளிமையாக வாழக் கற்றுக்கொடுத்தனர். கத்தோலிக்க மதப்பற்றுள்ளவளாக வளர்க்கப்பட்டேன். யாழ். திருக்குடும்பக் கன்னியர் மடத்தில் கல்வி கற்ற நான் மரியாள் மேல் மிகுந்த பக்தியுள்ளவளாக மரியாயின் சேனைக்குப் பொறுப்பாகவும் இருந்தேன். எனது தகப்பனார் ஆசிரியனாக "அமுதகவி" கவிஞனாக தமிழ் இலக்கியத் துறையின் வளர்ச்சிக்காக உழைத்தவர். கற்கண்டுத் தமிழை சொற்கொண்டு பேசும் திறன் கொண்ட என் தந்தையின் கவித்திறனின் ஒருதுளி என் வாழ்வின் பங்கானது. எனவே என்னை ஊக்குவிக்க நினைத்த என் தகப்பனார் கவிதை, கட்டுரையின் நுட்பங்களை எனக்குக் கற்றுத்தந்தார். பாடசாலை அகில இலங்கைப் பேச்சுப்போட்டிகளில் நான் கலந்து கொள்ளும் பொழுதெல்லாம் "மீன் குஞ்சுக்கு நீந்தப் பழக்கவா வேண்டும்?" என்று கூறித் தட்டிக்கொடுப்பார். அவரது புதுக் கவிதைகளை என்னிடம் கொடுத்து அதன் விளக்கத்தை என்னிடம் கேட்பதில் அவருக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி. என் தந்தையின் விசேஷ கவனிப்பு என் பேரில் இருந்தது. **இக்காரியத்திலும்** கர்த்தர் இயேசு என் மேல் கவனம் வைத்தார் என்பதை நான் **அவ்வேளை** உணர்ந்திருக்கவில்லை. "இதோ நான் உங்கள் பட்சத்திலிருந்து உங்களைக் கண்ணோக்குவேன். நீங்கள் பண்படுத்தப்பட்டு விதைக்கப்படுவீர்கள்" எசே 36:9

என் வாலிபப் பருவத்திலே.....

இந்நாட்களிலே, என் பள்ளிப் பருவத்திலே, ஜீவா நல்ல நாதன் என்ற கிறிஸ்தவ சகோதரி என் வகுப்பின் சக மாணவி. தற்போது திருமதி. ஜீவா

அழகேந்திரனாக போதகர் மனைவியாக ஜேர்மனியில் வசிக்கின்றாள். இவள் எதற்கெடுத்தாலும் "இயேசுவே கர்த்தர்" எனக் கூறுவதால் எனக்கும் அவளுக்குமிடையில் அடிக்கடி வாக்குவாதங்கள் ஏற்பட்டன. அவள் என் வாழ்க்கையின் எதிரியாக மாறினாள். அவளைக் காணும் போதெல்லாம் "கள்ளப் போதகர்" எனக் கேலி செய்வதில் எனக்குக் கொள்ளை மகிழ்ச்சி.

காலச்சக்கரம் சுழன்றோடிக் கொண்டிருந்தது. நானும் எனது 15 வயதினை எட்டிப்பிடித்த நேரமது. ஓர் நாள், எனது வீட்டிற்கு எதிராக இருந்த பாடசாலை சுவரினிலே ஒட்டப்பட்டிருந்த விளம்பரம் என் கண்களில் பட்டது. அதிலே இயேசு ஜீவிக்கிறார், இன்றும் அற்புதம் செய்கிறார். குருடர் பார்க்கிறார்கள். செவிடர் கேட்கிறார்கள். வாருங்கள் அற்புதம் பெறுங்கள், என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. இது என் மனதில் ஒரு கேள்விக் குறியையும், பெரியதோர் எதிர்ப்பார்ப்பையும், எப்படியாவது பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற துடிப்பையும் உண்டாக்கியது. ஆயினும் இப்படிப்பட்ட பொது நிகழ்ச்சிகளுக்குச் செல்ல எனக்கு அனுமதி கிடைப்பதில்லை. ஆனால்! **அன்று** ஆச்சரியமானதோர் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. "நான் உன்னைத் தாயின் வயிற்றில் உருவாக்கும் முன்னே உன்னை அறிந்தேன்". எரே 1:5 என்ற வசனத்திற்கு இணங்க என்மேல் நோக்கம் கொண்ட என் இயேசு இந்த ஆச்சரியமான வாசலை **எனக்காகத் திறந்தார்** என்பதில் ஐயமேயில்லை.

நானும் திரளான அந்தக் கூட்டத்தில் ஒருத்தியானேன். பாடல்கள், பிரசங்கம், ஜெபம் எனப் பல்வேறுப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. எதிலும் என் நாட்டம் செல்லவில்லை. மாறாக, அற்புதத்தைப் பார்க்கும் ஆவல் பேராவலாகிக் கொண்டிருந்தது. பலர் மேடைக்குச் சென்றனர். சுகம் கிடைத்ததாக ஒலி பெருக்கியில் அறிவித்தனர். இது எனக்கொரு கேலிக்கூத்தாகத் தென்பட்டது. குற்றம் கண்டு பிடிக்கக் கிடைத்த நல்ல தருணம் இது என்று எண்ணி மகிழ்ந்தேன். நாளை என் சகோதரிக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்கலாம் என எண்ணி உளம் பூரித்தேன். மக்களை ஏமாற்றுகிறார்கள், பணம் கொடுத்துப் பேச வைக்கிறார்கள், வெளி நாட்டவர் வேஷம் தரித்தவர் என்றெல்லாம் பலவாறாக என் உள்ளத்தில் திட்டித்தீர்த்தேன்.

என்ன ஆச்சரியம்!! நான் அறிந்தவரும், பல வருடங்களாக எனக்குத் தெரிந்தவரும், வேறு மதத்தவருமான **அந்த சகோதரன்** மேடையிலே தோன்றி பல வருடங்களாக அசைக்கவோ, மடக்கவோ முடியாதிருந்த தன் கை விரல்களை அசைத்தும் மடக்கியும் காண்பித்தார். இது மற்றவர்கள் பார்வைக்கு எப்படித் தெரிந்ததோ???? **என் இதயத்தை அசைத்தது.** இது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அற்புதம் என்று என் உள்ளம் கூச்சலிட்டது. பிறர் உதவியையே

நம்பி வாழ்ந்த இவரது வாழ்க்கையில் நடந்த அற்புதம் என் வாழ்க்கையின் **திருப்பு முனையாக** அமைந்தது. "தேவரீர் சகலத்தையும் செய்ய வல்லவர். அவர் செய்ய நினைத்த காரியம் தடைப்படாது" யோபு 42:2. என்ற வசனத்திற்கேற்ப அவர் என் வாழ்க்கையில் செய்ய நினைத்த காரியம் தடைப்படாது என்பதனை **அப்பொழுது** நான் புரிந்திருக்கவில்லை.

சக மாணவியை சண்டைக்கிழுக்கத் தருணம் தேடிய என் மனது அவளை அண்டிக்கொள்ள வாஞ்சித்தது. மறுநாள் பாடசாலைக்குச் சென்ற நான், பலருக்கும் நான் கண்டதையும் கேட்டதையும் சொன்னேன். என் வார்த்தையினால் கவரப்பட்ட என் பள்ளித்தோழி நளாயினி சுகவீனமாக இருக்கும் தன் சகோதரியின் இரண்டு வயது மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு அன்று மாலையே என் வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். பல மணிப் போராட்டத்தின் பின், என் பெற்றோரின் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு 2வது நாள் கூட்டத்திற்குச் சென்றேன். திரளான கூட்டத்தின் மத்தியில் சிறுவனுக்காக யார் ஜெபிப்பார்கள்? என்ற அங்கலாய்ப்பில் ஆட்களைத் தேடினோம். உதவியாளர் அட்டையை அணிந்து கொண்டு அங்கும் இங்கும் நடமாடிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சகோதரி என் கண்களில் பட்டாள்.

என் வாழ்க்கையின் திருப்பம்

என்ன ஆச்சரியம் !!!!! நான் ஓடிச்சென்றேன் அவளண்டைக்கு. நல்லூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட எனது நண்பி பத்மினியின் (Aunty) என்பதை புரிந்துக்கொள்ள எனக்குச் சில நொடிப்பொழுதே போதுமாயிருந்தது. ஆச்சரியமாக அவளைப் பார்த்தேன். அதற்கும் ஒரு காரணமிருந்தது. ஆம்! அவள் வேறு மதத்தைச் சேர்ந்தவள். இங்கே எப்படி ....? என் ஆச்சரியக் கேள்விக் குறியை என் முகத்திலே கண்டு கொண்ட **அந்தச் சகோதரி** தன் வாழ்விலே, வைத்தியர்களாலும் குணமாக்க முடியாத தன் கர்ப்பத்திலே, கர்த்தர் இயேசு செய்த மகத்தான காரியத்தைக் கதை கதையாய்ச் சொன்னாள். **இந்தச் செய்தி** என் நம்பிக்கையை மேலும் வலுவடையச் செய்தது. கிறிஸ்து இயேசு ஜாதி மத வேறுபாடின்றி எல்லோரையும் ஒன்று போல் நேசிப்பதைக் கண்டு கொண்டேன். என்னை முன் குறித்த தேவன் **இரண்டாவது தடவையாக** அன்று என்னோடு இடைப்பட்டார்.

உடனடியாக, அந்தச் சகோதரி சிறுவனுக்கு ஜெபிப்பதற்காக ஒரு சகோதரனை அறிமுகப்படுத்தினாள். அவர் எம்மை அன்புடன் விசாரித்தார். வேதத்திலிருந்து விளக்கம் தந்தார். சிறுவனுக்காக ஜெபித்தார். அவ்வேளை அந்த இடத்திற்கு வந்த ஒரு வயோதிப தாயின் கேள்விக்கு அந்த சகோதரன் கூறிய **வேத**

விளக்கத்தைக் கூறினேன். (இந்தச் செயலைக்கண்ட அந்த சகோதரனின் உள்ளத்தில் உடனடியாகவே கர்த்தர் **ஒரு காரியத்தை** உணர்த்தினார். அது என்ன என்பதை தொடர்ந்து வாசிக்கும் பொழுது நீங்கள் கண்டு கொள்ளலாம்) கூட்டங்கள் தொடர்ச்சியாக 7 நாட்கள் நடைபெற்றன. அங்கு செல்ல என் மனம் வாஞ்சித்த வேளையிலும் அங்கு செல்ல எனக்கு அனுமதி கிடைக்கவில்லை. "கர்த்தர் எனக்காக யாவையும் செய்து முடிப்பார்" சங்கீதம் 138:8. என்ற வசனத்திற்கிசைய ஏழாவது நாளாகிய **அந்தக் கடைசி** நாளிலே ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாக, கற்பனைக்கும் எட்டாத காரியமாக மறு படி எனக்காக **வாசல் திறக்கப்பட்டது.** அங்கே என் வருகைக்காக, கடந்த ஆறு நாட்களாக ஜெபித்துக்கொண்டிருந்த **அந்த சகோதரன்** என்னைக் கண்டார். வேதாகமம் ஒன்றைப் பரிசாகத் தந்தார்.

நாட்கள் மிக வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தது. நாளடைவிலே, நான் எதிரியாக யாரை நினைத்தேனோ அந்தச் சகோதரி ஜீவா என் உயிர்த்தோழியானாள். வேதத்தை வாஞ்சையோடு வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். **மறைக்கப்பட்ட பல சத்தியங்களை** கர்த்தர் இயேசு காணச் செய்தார். விசேஷமாக விக்கிரக ஆராதனை கர்த்தருக்கு அருவருப்பானது என்பதைக் கண்டுக் கொண்டேன். 15 வயதினிலே பெற்றோரை எதிர்த்துத் தீர்மானம் செய்ய முடியாத சூழ்நிலையிலே, ஆலயம் சென்ற போதிலும் விக்கிரகத்தை வணங்குவதை நிறுத்திக்கொண்டேன். **அந்த சகோதரன்** (கொழும்பைச் சேர்ந்தவர்) கடிதம் மூலமாக என் கேள்விக்கு வேத விளக்கம் கொடுத்து வந்தார். நாளடைவில் நாம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்க ஆரம்பித்தோம்.

வேதனையின் விளிம்பிலே.......

பாடசாலையிலே ஓர் நாள், பாடசாலைகளுக்கிடையிலான விவாத மேடை நடைபெற்றது. என்னுடன் அன்று விவாதத்தில் ஈடுபட்ட வாலிபனுக்கு என் மேல் பிரியம் ஏற்பட்டதாம். நாளடைவிலே இதனை அறிந்த நான் அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தேன். எப்படியும் நினைத்த காரியத்தில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற வாஞ்சையோடு சிலரது ஆலோசனைக்கிணங்க, மந்திரவாதிகளின் உதவியுடன் ஒரே நாளில் தன்னிடம் நான் வரவேண்டும் என்று நோக்குடன் எனக்கு சூனியம்(மந்திரம்) செய்தான் அந்த வாலிபன். கர்த்தர் இயேசு தாயின் கர்ப்பத்திலேயே **எனக்காக ஒரு நோக்கம்** வைத்திருந்தமையாலும், நான் நேசித்த **அந்த சகோதரனின் ஜெபம்** எனக்குப் பலத்த அரணாக இருந்தமையாலும் ஆபத்து ஏற்படவில்லை. நானோ இயேசுவே கர்த்தர் என அறிந்திருந்தேன். ஆயினும் என் பாவத்தை அறிக்கையிட்டு இயேசுவை என்

ஆண்டவராக, சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக் கொள்ளும் வழியைத் தெரியாதிருந்தேன். இதன் காரணமாக அந்த மருந்தின் தாக்கம் எனக்குள் உண்டானதை **அந்த வேளை** நான் அறிந்திருக்கவில்லை.

என் வாழ்க்கையின் பல அத்தியாயங்கள் புரட்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த வேளையது........ ("கர்த்தர் உன்னை எல்லாத் தீங்குக்கும் விலக்கிக் காப்பார். அவர் உன் ஆத்துமாவைக் காப்பார்" சங்கீதம் 121:7)

ஊழியத்திற்காக தன்னை அர்ப்பணித்து. வேதாகம பட்டப்படிப்பை முடித்துக்கொண்ட **அந்த சகோதரன்** எனது வாழ்க்கையில் ஆபத்துக் காத்திருப்பதை உணர்ந்தவராக...... சந்தித்த **முதலாவது நாளிலே தானே** என்னைக் குறித்த வெளிப்பாடு கிடைத்தவராக, எனக்காகப் பல வருடங்களாக ஜெபித்தவராக, தேவ சித்தத்தை உணர்ந்தவராக என்னைத் திருமணம் செய்ய நினைத்தவராக, என் பெற்றோரிடம் அனுமதி கேட்க வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். கடந்த நாலு வருடங்களாக ஒருவரை ஒருவர் காணாமலே கடிதம் மூலமாக அன்பை பகிர்ந்து கொண்ட எமக்கு இந்தச் சந்திப்பு அதிக பிரியத்தை உண்டாக்கியது. எனது பெற்றோர் அவரது குணநலன்களை விரும்பினர். திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தனர். **ஆயினும்,** குறிப்பிட்ட ஆலயத்தில் திருமணம் செய்யும் படி பணித்தனர். இதனால் மிக வேதனை கொண்ட அந்த சகோதரன் இப்படியான (விக்கிரகத்தின் முன்) திருமணத்தைத் தன்னால் செய்ய முடியாது என விளக்கம் கூறி, வீட்டை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு முன்பதாக. "கர்த்தாவே இந்த வாசலை நீர் திறந்திருந்தால் அதனை எந்த மனுஷனாலும் முடவே முடியாது. உமது சித்தம் எதுவோ அது நிறைவேறட்டும்."என ஜெபித்தார். என்னைத் தொடர்ந்தும் ஜெபிக்கும் படி கேட்டுக்கொண்ட அவர் கடிதத்தொடர்பை முற்றாக நிறுத்திக்கொள்ளும் படி என்னைப் பணித்தார்.

இதனைத் தாங்கிக் கொள்ளும் இதயம் எனக்கிருக்கவில்லை. வேதனையின் விளிம்பிலே நின்ற எனக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. எனவே தற்கொலை செய்யத் தருணம் தேடினேன். ஆம், அன்று தான் ஜனவரி 18ம் நாள் 1975 உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள எண்ணி நஞ்சை கையில் எடுத்த வேளை ஒரு எண்ணம்!!! இதனைக் குடித்தும் நான் மரிக்காவிட்டால், பலர் பலவாறாக பேசுவார்களே, என் பெற்றோருக்கு இது அவமானமே. என் பெற்றோரால் இதனைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா? இப்படிப் பல சிந்தனைகள்.

நாளை தீர்மானிக்கலாம் என எண்ணி மனம் குழம்பிய நிலையில் படுக்கச் சென்றேன். மறுநாள் கண்விழித்த போது எனது தாயார்" தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போய்விட்டது" எனப் புலம்பி அழுவது என் காதில்

கேட்டது. ஓடிச் சென்று பார்த்தேன், ஆசையோடு என் அம்மா வளர்த்த ஆட்டுக்குட்டி இறந்து கிடந்தது. மனம் பதறியவளாக என் தோழியிடம் ஓடினேன்.என் உயிரைக் கொண்டு போக வந்த ஜமன் (மரணதூதன்) ஆட்டுக்குட்டியோடு போய் விட்டானே. (யாழ் மக்களிடம் இந்த நம்பிக்கை இருந்தது) இனி என்னால் சாக முடியாதா? என்று கேட்டு அழுதேன். அதற்கு என் தோழி ஜீவா "உன்னை உன் பாவத்திலிருந்து மீட்க அல்லவா அந்த நல்ல இயேசு ஆட்டுக்குட்டியாகத் தன் உயிரை சிலுவையில் கொடுத்தார். அவர் உன்னில் பெரிய நோக்கம் வைத்திருக்கிறார். எல்லாவற்றையும் மறந்து படிப்பைத் தொடர்" என ஆலோசனை கூறினாள்.

அசுத்த ஆவியின் பிடியிலிருந்த எனக்கு......

இரண்டு மாதங்கள் மிக வேதனையான மாதங்களாகக் கடந்தன. மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் வேதனைப்பட்டேன் என்று கூறினால் அது பொய்யாகாது. பள்ளிப்படிப்பை முடித்து மேற் படிப்புக்கான (Law College) ஆயத்தங்களில் நான் ஈடுபட்டிருந்த வேளையது. திடீரென கடும் காய்ச்சலினால் பாதிக்கப்பட்டேன். மயக்கமுற்றேன். கோமா நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன். யாழ் Dr.சோமசுந்தரம் அவர்களின் Ward இல் அனுமதிக்கப்பட்டேன். பலரும் பலவாறாகப் பேசினர். காதலில் ஏற்பட்ட தோல்வியே காரணம் என்றனர் பலர். மனவியாதி என்றனர் சிலர். எது எப்படியோ??? வைத்தியர்களாலும் கைவிடப்பட்டேன். நாளும் குறிக்கப்பட்டது. அவஸ்தைப்பூசுதலும் (கடைசி திருவிருந்து) கொடுக்கப்பட்டது. எனது பெற்றோர், உற்றார், சகோதரர், நண்பர் பதறினர். இந்தப் பதற்றமான சூழ்நிலையின் மத்தியிலும் பெண்கேட்டு வந்த **அந்த சகோதரனின்** நினைவு என் தந்தைக்கு வந்தது.

உடனடியாக அவருக்குத் தந்தி கொடுக்கப்பட்டது. .... தந்தியைப் பெற்றுக் கொண்டவருக்கு ஒரே பதற்றம். உடனடியாக கொழும்பிலிருந்து யாழ் வர முடியாத படி ஊழியப் பொறுப்புக்கள். தந்தியை எடுத்துக் கொண்டு ஆலயத்திற்கு ஓடினார். அவரோடு இணைந்த மூப்பர்கள் எனக்காக ஜெபித்தனர். அன்று இராத்திரியில் தானே கர்த்தர் அவரோடு இடைப்பட்டார். உடனடியாகவே கர்த்தர் தன்னோடு இடைப்பட்ட **வேளையையும், திகதியையும்** குறிப்பிட்டு, எனது சுகத்தையும் **உறுதிப்படுத்தி** எழுதிய கடிதத்தைத் தபாலில் சேர்த்தார். ஜெபத்திற்குப் பதிலாக, **அன்று இராத்திரியில் தானே** மூன்று தினங்களாக மயக்கத்தில் இருந்த நான் திடீரென சுய நினைவு பெற்றேன். இது எப்படி நடந்தது? எனக் கூடியிருந்தவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டனர்.

கண் விழித்த **மூன்றாவது நாளிலே நேரம், திகதி** குறிக்கப்பட்ட, கர்த்தரின் அற்புத சுகம் பற்றிய நல்ல செய்தி அடங்கிய, **அவரது மடல்** என் தந்தையின் கரம் எட்டியது. எனக்கு சுய நினைவு ஏற்பட்ட வேளையையும், கடிதத்தையும், கணிப்பிட்ட என் தந்தையின் முகத்திலே ஆச்சரியம்.!!! மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் உள்ளம் பூரித்த என் தந்தை தனக்கு வரப்போகும் எதிர்ப்பையும் மறந்தவராக, அங்கு கூடியிருந்தோரைப் பார்த்து "மண்ணுக்கு மகளைப் பாரம் கொடுக்க இருந்த எனக்கு, என் மகளின் உயிரை மீட்டுக்கொடுத்தது அந்த வாலிபனின் ஜெபமே. எனவே யார் தடை செய்தாலும் இவளை அவனுக்கே கொடுப்பேன்" என வாக்குரைத்தார். "நீங்களோ எனக்கு தீமை செய்ய நினைத்தீர்கள்... கர்த்தரோ அதை நன்மையாக முடியப்பண்ணினார்". ஆதி 50:20 என்ற வாக்கின்படி கர்த்தர் காரியங்களை வாய்க்கப்பண்ணினார். கர்த்தர் இயேசு நல்லவர். அவர் ஒருவருக்கே சகல துதி கன மகிமையும் உண்டாகட்டும்.

நான் கண்விழித்தேன். மரணபிடியிலிருந்து விடுபட்டேன். ஆயினும் பூரண குணமற்றவளாகக் காணப்பட்டமையால், என்னைப் பார்க்கக் கொழும்பிலிருந்து வந்திருந்த என் மூத்த சகோதரி என் படிப்பை நிறுத்தி, என்னைக் கொழும்பிற்கு அழைத்து வந்தாள். நான் வந்திருக்கும் செய்தியை **அந்த சகோதரனுக்கு** அறிவித்தாள். என்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற பேராவலில்பல கற்பனைகளுடன் வந்த அவரை என் கையிலிருந்த கத்தி பதம் பார்த்தது. ஒரு கணப்பொழுதிலேயே!! நடந்ததை யூகித்துக் கொண்டார் அவர். அந்த வாலிபன் செய்த மருந்தின் தாக்கமே இது என்பதனை உணர்ந்தார். உபவாசமிருந்து மறுபடி வருவதாகக் கூறிச் சென்றார்.

அவரும் கல்வாரி தேவாலயம் கிருலப்பனை மூப்பர் Dr.குக் (Cook) சகோதரன் வின்சன்ற் மூவருமாக இணைந்து உபவாசித்து எனக்காக ஜெபிக்க ஆரம்பித்தனர். எனக்குள் இருந்த அசுத்தஆவி வெளிப்பட்டது. அந்நாட்களில் அசுத்த ஆவியினால் அகோரமாகத் தாக்கப்பட்டேன். நெருப்புத் தணல், கற்கள், கைக்குக் கிடைத்த பொருட்களை விழுங்குவதும் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள ஓடுவதும் போன்ற பலவித கிரியைகளினால் அல்லற்பட்டேன். கடைசி மூன்று தினங்களாக ஊமையும் கை கால் வழங்க முடியாத முடமுமானேன். என்னைப் பார்ப்பதற்காக வந்திருந்த என் அண்ணன் பபி என் நிலை கண்டு கலங்கினார்.

அன்று தான், 1975 யூலை 22ம் திகதி எனக்கு ஜெபிப்பதற்காக மூவரும் வந்திருந்தனர். 3மணி நேரப் போராட்ட ஜெபத்தின் பின்னர் ஏழு மாதங்களாக வேதனைப் படுத்திய, அந்த அசுத்த ஆவி என்னை அகோரமாய்த் தள்ளி விழுத்திஅடையாளம் காட்டி, **உன்னை வாழ விட மாட்டேன்** என்று

கூக்குரலிட்டு, என்னை விட்டு அகன்றது. சில நிமிட மயக்கத்தின் பின் சுயநினைவிற்குத் திரும்பிய எனக்கு எல்லாமே புதிராக இருந்தது. நான் இருக்கும் இடம். என்னைச் சுற்றி இருப்பவர்கள். அதற்கு நடுவில் நான் நேசிப்பவர், எனக்கு வெட்கத்தால் தலை சுற்றியது. உடம்பு மிக மிகச் சோர்வாக இருந்தது. அப்பொழுது என்னைப் பார்த்த Dr.குக் நீங்கள் கண்ட தரிசனத்தைச் சொல்லுங்கள் என்றார். தரிசனம் என்றால் என்னவென்று தெரியாத நான் குழப்பமடைந்தேன். பெலவீனமாக இருந்த எனக்கு பேசவும் வார்த்தைகள் வரவில்லை. ஆயினும் நான் கண்டது கனவு எனக்கூறி விபரிக்க ஆரம்பித்தேன். வெண் பஞ்சுக் குவியலின் மத்தியில் ஓர் **வெறுமையான கதிரை** அதன் சாய்வுப் பகுதியில் பிரகாசிக்கும் மாணிக்கக் கற்கள் அதனை நான் ஒவ்வொன்றாக எண்ணுவதையும் அதில் **ஏழு** கற்கள் இருப்பதையும் கூறினேன். உடனே அந்த மூப்பர் "உங்கள் உள்ளமாகிய சிங்காசனம் வெறுமையாக இருக்கின்றது. வேதாகமத்திலே ஏழு இலக்கம் பரிபூரணத்தைக் காண்பிக்கின்றது. கர்த்தர் இயேசு உங்களை பரிபூரணமாக விடுதலையாக்கி உங்கள் உள்ளத்தில் அவர் வாசம் பண்ண விரும்புகிறார். எனவே இயேசுவை உங்கள் சிங்காசனத்தில் வாசம் பண்ண அழையுங்கள்" என்று கூறி பாவமன்னிப்பின் ஜெபத்தில் என்னை வழிநடத்தி இயேசுவை என் **சொந்த இரட்சகராகவும் ஆண்டவராகவும்** ஏற்றுக்கொள்ள உதவி செய்தார். இயேசுவும் என்னைத் தன் பிள்ளையாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

புதிய அனுபவம்

மறு நாளிலே, முதற்தடவையாக சுதந்திரமாக, நான் என் அன்புக்குரியவருடன் ஆனந்தமாய் உரையாடிக் கொண்டிருந்த அந்த மாலைப் பொழுதிலே, திடீரென என் வாய் எதை எதையோ உச்சரித்தது. வாயை அடக்கிக் கொள்ள முயற்சித்தேன் முடியவில்லை. மறுபடியும் அசுத்த ஆவியினாலே பீடிக்கப்பட்டு விட்டேனோ? என்ற பயம் என்னை ஆட்கொண்டது. அழ ஆரம்பித்தேன். அப்பொழுது **அவர்** என்னைத் தைரியப்படுத்தி இது நவமான பாஷை பரிசுத்த ஆவியின் அந்நிய பாஷை என விளக்கம் கொடுத்து தொடர்ந்து பேசும் படி உற்சாகப்படுத்தி எனக்காக ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தார். இதற்கு முன் இப்படியானதொரு பாஷையை கேட்டிராத எனக்கு எல்லாமே புதிராக இருந்தது. "நாங்கள் நினைப்பதற்கும் எண்ணுவதற்கும் அதிகமாகச் செய்கின்ற கர்த்தர் என் வாயில் சொற்கள் பிறப்பதற்கு முன்னதாகவே" என் உதடுகளை நவமான பாஷையால் நிறைத்ததுமல்லாமல் அதனை மொழி பெயர்க்கும் புதிய அநுபவத்தையும் தந்தார். "நான் அழைத்தவர் உண்மையுள்ளவர். உங்களைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தேன். உங்களைக் கொண்டு உனது சொந்த இடத்திலே

உங்களை அநேகருக்கு ஆசீர்வாதமாக்குவேன்" என உரைத்தார். உடனடியாகவே அவர் தனது வேதாகமத்திலே இவற்றைக் குறித்து வைத்தார். நடக்கும் சம்பவங்கள் அனைத்தும் எனக்கு மேலும் மேலும் ஆச்சரியத்தையே கொடுத்தன.

நான் சுகமடைந்த நல்ல செய்தியைக் கேட்ட எனது பெற்றோர் ஓடோடி வந்தனர். இத்தனை நன்மைகளை நான் பெற்றுக் கொள்வதற்கு எனக்கு வழிகாட்டிய **அந்த சகோதரனிற்கு** நன்றி சொன்னதுடன் மகளைத் திருமணம் செய்யும்படியும் கேட்டுக் கொண்டனர். "இந்தக் காரியம் கர்த்தரால் வந்தது" என்று மகிழ்ந்த அவர் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார். திருமண திகதியையும் குறித்தனர். என்னை மறுபடி யாழ்ப்பாணம் அழைத்து வந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த நாட்களில் Dilivarance Hallல் (தற்போதைய சீயோன் தேவாலயம்) நடந்த ஆராதனைகளில் கலந்து கொண்டேன்.

வாழ்க்கையின் புதிய அத்தியாயம்

வேதாகம பாடங்களில் கலந்து கொண்ட நான் 1975 ஆண்டு ஐப்பசி 10ம் நாள் கிருலப்பனை கல்வாரி தேவாலயத்தில் தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து முழுக்கு ஞானஸ்நானம் பெற்றேன். எனது 20வது வயதினிலே, 1976ம் ஆண்டு தை மாதம் 31 நாள் எனக்கும் நான் 5 வருடமாக நேசித்தவருமான போதகர் லெஸ்லி மத்தியூஸ் அவர்களுக்கும் பெற்றோர்களுடைய ஆசீர்வாதங்களுடன் கல்வாரி தேவாலயம் கிருலப்பனையில் தேவ சமூகத்தில் திருமணம் நடைபெற்றது.

எனது கணவர் கல்வாரி தேவாலய தமிழ் சிங்கள ஊழியங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். இவர் ஒரு சிறந்த பாடகர். (கர்த்தர் பாடல் எழுதும் திறமையை எனக்குக் கொடுத்ததன் காரணம் அப்போது தான் எனக்குப் புரிந்தது.) கொழும்பிலே, மின்சார வசதியற்ற, வாடகை வீட்டிலே, கணவனின் அன்பான பெற்றோர், பண்பும் பாசமும் நிறைந்த சகோதர, சகோதரி ஆகிய இவர்கள் ஐவருடன் நானும் ஆறாவது அங்கமாக இணைந்து கொண்டு எமது குடும்ப வாழ்க்கையை மிக எளிமையாக ஆரம்பித்தோம்.

கற்றுக் கொண்ட முதலாவது பாடம்

கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் மெதுவாகக் கால்பதிக்க ஆரம்பித்த நாட்கள் அவை. அந்த நாட்களில் ஒரு சகோதரியின் ஜெபம் என்னை மிகவும் அதிகமாகக் கவர்ந்தது. எனவே நானும் அழகு தமிழில், அலங்கார வார்த்தைகளை அடுக்கி, மற்றோர் கவனத்தைக் கவரும் ஜெபம் செய்ய எனக்கு நானே பயிற்சி கொடுத்தேன்.

கர்த்தர் இயேசு நல்லவர். ஆரம்பத்திலேயே என்னோடு இடைப்பட ஆரம்பித்தார். சில வாரங்களுக்குள்ளாகவே எனது கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் **முதலாவது பாடத்தை,** உயர்வான பாடத்தை எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். நான் யாரை ஜெபவீராங்கனையாக எண்ணிப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தேனோ, அந்த சகோதரியின் அந்தரங்க வாழ்க்கை வெளியரங்கமாகியது. அவளைக் குறித்து பலரும் பலவிதமான வசை மொழி பேசியது மட்டுமல்லாமல், அவளது ஜெபத்தையும் கேலி செய்தனர். இது தேவ நாமத்திற்கு நிந்தையைக் கொண்டு வந்தது. இக்காரியம் என்னை அதிகமாகச் சிந்திக்கத் தூண்டியது. "தேவ சமுகத்திலே நீ துணிகரமாய் உன் வாயினால் பேசாமலும்,மனம் பதறி ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாமலும் இரு, தேவன் வானத்திலிருக்கிறார், நீ பூமியிலிருக்கிறாய் ஆதலால் உன் வார்த்தைகள் சுருக்கமாயிருப்பதாக என்ற பிரசங்கி 5.2 வேத வசனத்தை நான் பாடமாகக் கற்றுக் கொண்டேன்.

திருமணமாகி மாதம் ஒன்று கடந்தது. மாதாந்த சம்பளம் 350.00 ரூபாவை முதல் சம்பளமாக என் கையில் கொடுத்த கணவர் தசமபாகம் 35.00 ரூபாவை கொடுக்கும் படி பணித்து அதற்கான விளக்கமும் தந்தார். இதுவும் எனக்குப் புது அனுபவமே. நானோ செலவிற்குப் பணம் போதாத காரணத்தினால் தசமபாகம் கொடுப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். காலங்கள் கடந்தன. கர்த்தரின் பார்வையிலே தயவு கிடைக்கவே நானும் கர்ப்பந்தரித்தேன். எனது கணவனுடைய ஒரே சம்பளத்தில் நாம் ஏழு ஜீவன்கள் வாழ வேண்டிய கட்டாய நிலை. ஆசைப்பட்ட உணவை வாங்கி உண்ண முடியாத சூழ்நிலை. வயிற்றிலே வளரும் குழந்தைக்கு விற்றமின் கொடுக்க முடியாத வேதனை. இவற்றிற்கு மத்தியில் என் கணவனின் பாசமிகு ஆறுதல் வார்த்தைகள். அவரது கண்ணீரின் ஜெபம் எனக்கு மிகுந்த பெலத்தையும், உடலுக்கும், மனதிற்கும், ஆரோக்கியத்தையும் கொடுத்தது. இந்நாட்களிலே எனது கணவன் காலையும் மாலையும் எனது வயிற்றில் கை வைத்து வளரும் குழந்தையை கர்த்தரின் ஊழியத்திற்காக ஒப்படைத்து ஜெபிப்பார். வைத்திய ஆலோசனை பெறுவதற்குக் கூட பணவசதியற்ற அந்த சூழ்நிலையில் பேறு காலமும் நெருங்கியது.

கர்த்தர் தந்த பரிசு

யாழ்ப்பாணம் அழைத்து வரப்பட்ட மறுநாளிலே, *18.01.1977* (என் உயிரை நானே அழிக்கத் திட்டமிட்ட அதே திகதியில் தானே தேவன் எமக்கு ஒரு உயிரைப் பரிசாகத் தந்தார்.) அன்று கர்த்தர் ஆச்சரியமான சுகப்பிரசவத்தைக் கட்டளையிட்டதுமல்லாமல், சுகதேகியான அழகான பெண் குழந்தையையும் பரிசாகத் தந்தார். அவளுக்கு மிரியம் றொஷானி எனப் பெயரிட்டு மகிழ்ந்தோம். வருடம் ஒன்றும் கடந்தது.

நினைத்தது கிடைத்தது

வாழ்க்கையின் வறுமையோ அதிகரித்தது. சந்தேகம் கொண்ட என் கணவன் திடீரென ஒரு நாள் தசமபாகம் கொடுப்பதைக் குறித்து என்னிடம் விசாரித்தார். கடந்த காலமெல்லாம் தசமபாகம் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை அறிந்து கொண்டார். ஆத்திரம் கொள்ளாமல், அருகிருத்தி, அதன் இரகசியத்தைச் சொல்லித் தந்தார். அந்த மாதம் முதற்கொண்டு பழைய கடனையும் சேர்த்துச் சற்று அதிகமாகக் கொடுக்க ஆரம்பித்தேன். தசமபாகம் கொடுக்க **ஆரம்பித்த மறுகிழமையிலே**, எனக்கு ஒரு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. எமது திருமணத்தில் பிரியம் கொள்ளாதவளும், கடந்த ஒரு வருடமாக எம்மைப் பகைத்து வாழ்ந்த உறவினரான **அந்த சகோதரி** எமது வீடு தேடி வந்திருப்பதைக்கண்டேன். ஆர்வமுடன் சென்று வீட்டிற்குள் அழைத்து வந்தோம். கொடுத்து உபசரிப்பதற்குத் தேயிலை கூட இல்லாத வேளையது. வேதனை வெட்கம் கலந்தவளாக என்ன பதில் வருமோ? என்ற பயத்துடன் தமிழ் பண்பாட்டிற்கிசைய குடிப்பதற்கு கொண்டு வரட்டுமா? என விசாரித்தேன்.

அவ்வளவு தான், வேண்டாம் என்று கூறிக் கொண்டே அந்தச் சகோதரி இருக்கையை விட்டு எழுந்தாள். (கர்த்தர் நல்லவர் ஒருபோதும் எம்மை வெட்கப்படுத்த மாட்டார் என எண்ணிக்கொண்டேன்) கையிலே கொண்டு வந்திருந்த கூடையைக் கொடுத்த அந்த சகோதரி என்னைப் பார்த்து "இவற்றை என் வீட்டுத் தேவைக்காக வாங்கினேன், அப்பொழுது இவற்றை உங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது. இவற்றை எடுத்து விட்டு கூடையைத் தாருங்கள், நான் எனக்கு வாங்க அவசரமாகப் போக வேண்டும்" எனத் துரிதப்படுத்தினாள். பொருட்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்தேன். என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. கண்ணிலே கண்ணீர் சுரந்தது. **எவை எல்லாம் வேண்டும் என நினைத்தேனோ அவை அத்தனையும்** அங்கே இருந்தன. ஆச்சரியம் அடைந்த நான், வெட்கத்தை விட்டவளாக கர்த்தர் செய்த அற்புதத்தை அந்த சகோதரிக்கும் கணவனுக்கும் எடுத்துச்சொன்னேன். கர்த்தருக்கு நன்றி கூறினோம்.

அந்தத் தேங்காய்.....

சமைப்பதற்காக அன்று ஆயத்தம் செய்த வேளை அப்பொருட்களில் தேங்காய் இல்லாததைக் கண்டு கொண்டேன். காரியாலயம் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த கணவனிடம் சென்று என் குறையை முறையிட்டேன். (அந்நாட்களில் தேங்காய் பால் இல்லாமல் சமைக்கத் தெரியாது) இத்தனையும்

தந்தவர் அதனையும் தருவார் என்று உறுதி கூறி கர்த்தர் செய்யப் போகும் நல்ல காரியத்திற்காய் நன்றி கூறிய கணவன் கடந்து சென்றார். ஆச்சரியத்தோடும்!! கேள்விக் குறியோடும்??? பாலின்றி சமைப்பது எப்படி? என்ற போராட்டத்தோடும் இருந்த என்னைத் தேடி, புதிதாக திருமணம் செய்த எமது சபையைச் சேர்ந்த ரவி டிலினி அழகிய பெரிய பொட்டலத்துடன் வருவதைக்கண்டேன். அவர்களும் வந்தனர். பொட்டலத்தைத் தந்தனர். "லெஸ்லியிடம் இதனைக் கொடுங்கள்" என்று சொல்லிச் சென்றனர். அதற்குள் அதுவாய் இருக்குமோ? இதுவாயிருக்குமோ? என்ற பெரிய எதிர்ப்பார்ப்புடன் பொட்டலத்தைத் திறந்தேன். என் எதிர்பார்ப்பெல்லாம் தவிடு பொடியாகியது.

ஆனால், ஆச்சரியத்தால்!!! என் கண்கள் அகல விரிந்தன. ஆம், இது கிடைக்கும் என்று உறுதியாய் நன்றி கூறி என் கணவன் ஜெபித்தாரோ **அந்தத் தேங்காய்** ஒன்றுக்கு மூன்றாக அங்கே கட்டப்பட்டு இருந்தது. கர்த்தர் இப்படியும் செய்வாரா?????? (புதுத் தம்பதியினரை கேலி செய்வதற்காக என் கணவன் அவர்கள் திருமணப்பரிசாக சிறிய இரு இனிப்புக்களை ஒரு பெரிய அழகிய பொட்டலத்தில் கொடுத்திருந்தார். அதற்குப் பதிலடியாக இவர்கள் தேங்காய்ப் பொட்டலத்தைக் கொண்டு வந்திருந்தனர் என்பதை பின்னர் அறிந்து கொண்டோம்) எது எப்படியாயினும், **ஏற்ற வேளையிலே கிடைத்த அந்தத் தேங்காய்** இது அற்புதம் அல்லவா??? கர்த்தருக்குக் கொடுத்தவர்களுக்கு குறைவில்லை, என்ற பெரிய பாடத்தைக் கற்றுக் கொண்டேன். இது என் வாழ்க்கையின் **பெரும் பாடமாக** மாறியது. கொடுப்பதை என் மனம் வாஞ்சித்தது. கொடுக்க ஆரம்பித்தோம். "உற்சாகமாய்க் கொடுக்கிறவனிடத்தில் கர்த்தர் பிரியமாயிருக்கிறார்". 2கொரி 9,7

வாழ்க்கை வளமாகியது

இப்படியாக வருடங்கள் பல கடந்தன. எமது மகளும் எங்கள் இருவரிடத்திலும் காணப்பட்ட நல்ல பண்புகள் எவையோ அவையனைத்தும் நிறைவாய் கொண்ட அன்பு மகளாக, தேவ தயவுடன் பலராலும் புகழப்பட்ட மகளாக, பாடசாலையில் பல சிறப்புக்களைப் பெற்றவளாக, நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்தாள்.

1981ம் ஆண்டிலே சகோதரன் சகோதரி சிந்தியா தேவதாசன் அவர்களுடைய வேதாகம விடுமுறை பாடசாலை அமைப்பில் அவர்களுடன் இணைந்து சேவை செய்ய ஆரம்பித்தேன். கர்த்தர் படிப்படியாக **பொருளாதார வசதிகளைக்** கொடுத்து வந்தார். "உமக்கும் உம்முடைய குடும்பத்திற்கும் உமக்கு இருக்கிற யாவற்றிற்கும் வறுமை வராதபடிக்கு அங்கே உம்மை பராமரிப்பேன்" **ஆதி.45:11**

இப்படியாக அங்கு சேவை செய்யும் நாட்களில் சகோதரி சிந்தியா அவர் கணவன் தேவதாசன் இவர்கள் இருவரும் எப்பொழுதும் இணைந்தே சேவை செய்வதைக் கண்டேன். இதனைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் நாமும் இருவராக ஒரே ஊழிய ஸ்தலத்தில் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை உள்ளத்தில் கொழுந்துவிட்டெரியும். ஆயினும் கர்த்தர் மனமிரங்கித் தந்த சேவையில் உண்மையாய் உழைத்து வந்தேன். படிப்படியாக எனக்கு சம்பள உயர்வும் கிடைத்தது. எமது வாழ்க்கைத் தரமும் உயர்ந்தது.

கூடு கலைக்கப்பட்டது

எமது வாழ்க்கையிலும் பலவிதமான புதிய புதிய அநுபவங்களுக்கு நாம் முகம் கொடுத்தோம். மனமகிழ்வாய் வாழ்ந்த எமது கூடு கலைக்கப்பட்ட காலம் அது. எனது கணவனின் தாய், தகப்பன் இருவரும் ஒருவர்பின் ஒருவராக கர்த்தருக்குள் நித்திரையடைந்தனர். கணவனின் சகோதரியும் சகோதரனும் திருமணமாகி எம்மை விட்டுக் கடந்து போனார்கள். மூளைக்காய்ச்சலினால் பாதிக்கப்பட்ட எனது மூத்த சகோதரியின் 5 வயதுடைய ஒரே மகளை மரணத்தில் பறிகொடுத்தோம். இந்த வேதனையில் என் சகோதரிக்கு ஆறுதலாக எமது 4 வயது மகளை யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டு வரவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இங்கே ஒன்றை நான் சொல்லட்டும். 1983 ஜனவரி யாழ் ஏலிம் சிறுவர் இல்லத்தின் ஸ்தாபகரும் மிஷனறியுமான சுவீடன் நாட்டைச் சேர்ந்த Aunty அனா லார்சன் கொழும்பில் எமது வீட்டிற்கு வந்து, கர்த்தர் சொல்கிறார் "யாழ்ப்பாணத்தில் உனக்கு ஊழியம் உண்டு. வா மகனே" என்றழைத்தார். அதற்கு என் கணவன் இலங்கையில் எங்கு வேண்டுமானாலும் ஊழியம் செய்வேன் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டும் ஊழியம் செய்ய முடியாது என்று கூறி அதன் காரணத்தையும் (யாழ் செல்லும் ஒவ்வொரு தடவையும் கணவனின் கையில் அரிப்பு ஏற்பட்டு நீர் வடியும்) விளக்கினார். ஆனால் அந்தத் தாயார் சிரித்து விட்டு நிதானமாக "You will come my son" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

கர்த்தரின் திட்டம் நிறைவேறியது

ஆறு மாதங்கள் ஓடி மறைந்தன. திடீரென 1983 ஆண்டு யூலை 23 அன்று தமிழ் சிங்கள கலவரம் இலங்கையில் வெடித்தது. நாம் இருவரும் அகதிகளாக்கப்பட்டு கொழும்பு தேஸ்ரன் Collegeல் தஞ்சமடைந்தோம். 5000 அகதிகளோடு உண்ண உணவின்றி, தலைசாய்க்க இடமின்றி, குளிப்பதற்கு

தண்ணீரின்றி பட்ட வேதனைகள் சொல்லி முடியாதவை. பயம், பலவிதமான வேதனையான சம்பவங்கள், கண்களினால் கண்ட காட்சிகளிலிருந்து மீள முடியாத நிலை. துப்பாக்கி முனையில் நிறுத்தப்பட்ட பயங்கரம், இவற்றிற்கு மத்தியிலும் மகள் எம்முடன் இல்லாதது எமக்கு மிகுந்த ஆறுதலைத் தந்தது. கர்த்தர் எமக்கு சகாயர் அவரைத் துதித்தோம். எம்முடன் எமது சபையைச் சேர்ந்தவர்களும் இருந்தனர். எனவே நாம் கூடி ஜெபித்தோம். பணத்தைப், பொருட்களை அன்பானவர்களை பறிகொடுத்து வேதனையில் வாடியவர்களுக்கு ஆறுதல் சொன்னோம். காலை வேளைகளில் குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கதை சொல்லி மகிழ்ந்தோம். பகல் முழுவதும் பல காரியங்கள் எமது கவனத்தில்.

இரவாகியதும் நாம் இருவரும் தனித்துவிடப்படுவோம். அப்பொழுதெல்லாம் எந்தக்கப்பலுக்குப் பெயரை பதிவது என்று எமக்குள்ளே போராட்டம். மகள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பதினால் அங்கே போக வேண்டும் என்பது என் நோக்கம். யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்லும் ஒவ்வொரு தடவையும் என் கணவனின் கை விரல்களில் அரிப்பு ஏற்பட்டு நீர் வடியும் இந்த வேதனையை அநுபவிக்க விரும்பாத என் கணவனுக்கு இந்தியா செல்ல வேண்டும் என்று விருப்பம். இப்படியாகப் போராட்டத்தில் 18 நாட்கள் கழிந்தன.

கடைசியாக, என் கணவன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வரச் சம்மதித்தார். பிரச்சனை தீர்ந்ததும் கொழும்பு வந்து விடலாம் என்பது அவர் திட்டம். **கர்த்தருடைய திட்டம்** வெற்றி பெறப் போவதை அவ்வேளை நாம் அறியாதிருந்தோம். வாக்குரைத்தவர் வாக்கு மாறாதவர். தம் சித்தத்தை எம் வாழ்வில் நிறைவேற்ற நாள் வந்தது என்று கண்ட நம் தேவன் இயேசு எம்மை யாழ்ப்பாணத்திற்கு **அகதிகளாக** அழைத்துச் சென்றார்.

1983 ஆகஸ்ட் 27ம் நாள் நாம் யாழ்ப்பாணம் வந்து விட்டோம் என்ற செய்தி அந்த மிஷனறி தாயாரின் காதுக்கெட்டியது. எம்மைக் காண ஓடி வந்தார்கள். எனது பெற்றோர் வீடோ மிகச்சிறியது. எனது கடைசித் தங்கை குடும்பமும் அகதிகளாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருந்தனர். இந்த இட நெருக்கடியை கண்ட அந்த மிஷனறி அம்மா தன் வீட்டில் தங்கும் படி அழைப்பு விடுத்தாள். நாமும் அன்று மாலையே எமது மகளையும் அழைத்துக் கொண்டு கொக்குவில் சென்றோம். கர்த்தர் நல்லவர் அவர் கிருபை என்றுமுள்ளது. எனது கணவன் இத்தடவை யாழ்ப்பாண மண்ணில் கால் வைத்த **அன்று முதல்** இன்று வரை அவருக்கு வேதனையாய் இருந்த **அந்தக் கைவருத்தம்** ஏற்படவேயில்லை. கர்த்தர் ஒருவருக்கே துதி மகிமை உண்டாகட்டும். "என்னால் செய்யக் கூடாத அதிசயமான காரியம் ஒன்றுண்டோ?" எரே.32:27

தீராத வாஞ்சை தீர்ந்தது

ஏழு நாட்கள் கடந்தோடின. ஏழாவது நாள் இராத்திரியிலே செப்ட.3ம் நாள் ஓர் கனவு – அடர்த்தியான புகை மண்டலம் இதனைக் கடந்து நாம் மறுகரை போக வேண்டும். என் கணவர் என்னை ஒரு கரையில் உட்காரும்படி பணித்துவிட்டு நான் போய் பார்த்து வருகிறேன் என்று கூறி போக முயற்சிக்கிறார். புகை மண்டலத்தினால் மூச்சுத் திணறியவராக திரும்பி வருவதும் போக முயற்சிப்பதுமாக இருக்கிறார். அப்பொழுது நான் அவரிடம் சென்று நீங்கள் தனியாக சென்று திரும்பி வர முடியாவிட்டால்........... எனவே இருவரும் சேர்ந்து போவோம். ஒரே தடவையில் வேலை முடிந்து விடும் என்று கூறவே அவர் எனது கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு அழைத்துப் போகிறார். புகை மண்டலம் விலக நாம் இருவருமே இலகுவாக அக்கரை சென்று சேர்ந்தோம். இந்த மகிழ்ச்சியுடன் நான் விழித்தெழுந்தேன். அந்த நடுராத்திரியில் என் கணவன் கட்டிலின் மறுகரையில் உட்கார்ந்து அழுது ஜெபிப்பதைக் கண்டேன். ஆம், அன்று இராத்திரியில் கர்த்தர் ஒரே நேரத்தில் எம் இருவரோடும் இடைப்பட்டார். எட்டு வருடங்களுக்கு முன்பதாகக் (1975யூலை 23) கொடுத்த தீர்க்கதரிசனத்தை நினைவுபடுத்தினார். 'உங்கள் சேவை இந்த மண்ணுக்குத் தேவை' என்றார்."நான் உன்னோடே இருந்து நீ போகிற இடத்திலெல்லாம் உன்னைக் காத்து இந்த தேசத்துக்கு திரும்பி வரப் பண்ணுவேன் நான் உனக்கு சொன்னதை செய்யுமளவும் உன்னைக் கைவிடுவதில்லை" ஆதி.28:15 காலங்கள் கடந்தாலும் கர்த்தரின் வார்த்தை பொய்யாகாது. அவர் சொல்லியும் செய்யாதிருப்பாரோ? அவர் வசனித்தும் நிறைவேற்றாதிருப்பாரோ? எண்.23:19 அந்த வேளையில் தானே எந்த நிபந்தனையுமில்லாமல் அவர் சத்தம் கேட்டு சித்தம் செய்ய எம்மை அவர் **சேவைக்காய்** தத்தம் செய்தோம். இருவரும் சேர்ந்து செய்ய வேண்டும் என்ற எனது **தீராத வாஞ்சையை** அன்று கர்த்தர் பூர்த்தி செய்தார்.

ஊழிய ஆரம்பம்

கொக்குவில் என்ற இந்துக் கிராமத்திலே மிஷனறி தாயாரின் ஊழியத்தை பலவிதமான எதிர்ப்புக்கள், போராட்டங்கள் மத்தியில் 1984 பெப்ரவரி 18ம் நாளிலே **கல்வாரி தேவாலயம்** என்ற பெயருடன் ஒழுங்குபடுத்தினோம். கர்த்தர் அனுதினமும் விசுவாசிகளைச் சபையில் சேர்த்து வந்தார். ஓய்வு நாட்பாடசாலையும் மிகச் சிறப்பாக வளர ஆரம்பித்தது. "ஒவ்வொரு விசுவாசியும் ஆத்தும ஆதாயி" என்பதை எமது விசுவாசிகளுக்கு அத்திவாரமிட்டு எனது கணவர் அதில் பயிற்சியும் கொடுக்க ஆரம்பித்தார். 1979ல் CEF இந்தியாவில்

சிறுவர் ஊழிய பயிற்சி பெற்ற நான் ஓய்வு நாட் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கான பல பயிற்சி வகுப்புக்களையும் நடத்தி ஒவ்வொருவருடைய வரங்களையும் கண்டு பிடித்து அதிலே அவர்களுக்கு விசேஷ பயிற்சியும் கொடுத்து வந்தேன். இப்படியாக கர்த்தரும் எமது ஊழியத்திலே பெரிதான வளர்ச்சியைக் கட்டளையிட்டு வந்தார்.

பொருத்தனை கற்றுத் தந்த பாடம்

நான் அண்ணன், அக்கா, தம்பி தங்கை என்ற எல்லா உறவுகளுடனும் (ஏழுபேர்) வளர்க்கப்பட்டவள். எனவே எனக்கு ஆகக் குறைந்தது இரு பிள்ளைகளாவது இருக்க வேண்டும் என்ற ஒரு ஏக்கம் பல காலங்களாக இருந்து வந்தது. எனக்கு இருந்த ஒரே ஜெப விண்ணப்பமும் அது தான். ஆயினும் எமது ஒரே மகளை பெற்றோரிடமும் கர்த்தரிடமும் பாரம் கொடுத்துவிட்டு என் கணவனோடு எல்லா இடங்களுக்கும் ஊழியத்திற்குப் போய் வருவது எனது வழக்கம். எனது **பொருத்தனையும் அதுவாகவே** இருந்தது. ஆகவே நான் கர்த்தர் சமூகத்திலே எனக்கு இன்னொரு குழந்தையை கொடுத்தால் ஊழியத்திற்கு தடையில்லாதபடி வளர்ப்பேன் எனப் **பொருத்தனை** பண்ணி ஜெபித்திருந்தேன்.

இந்நாட்களில் வேதாகம விடுமுறை பாடசாலை இயக்கத்தினருக்கு மாதத்திற்கு ஒரு தடவை சென்று கலவரத்தினால் திடீரென இடைநிறுத்திய வேலைகளுக்கு பங்களிப்பு செய்து வருவது எனது வழக்கம். அதன்படி 1987ஏப்பிரல் ஆசிரியர் பயிற்சி வகுப்பு நடத்த வருவதாக முன்கூட்டியே அறிவித்திருந்தேன். கர்த்தர் கண்களில் தயவு கிடைக்கவே பத்தாவது வருடத்தில் 1986 நவம்பர் மாதத்தில் கருத்தரித்தேன். 1987 பெப்ரவரி 13 வைத்திய ஆலோசனைக்காக சென்றோம். என்னை பரிசோதித்த வைத்தியர் தூரப் பிரயாணங்களைச் சில மாதங்களுக்கு ஒத்தி வைக்கும் படி பணித்தார். அன்று இரவுப் பொழுதிலே, நான் என் கணவனைப் பார்த்து பயிற்சி வகுப்பு நடத்த முடியாது என்று அறிவிப்போம் எனக் **கலந்தாலோசித்து** விட்டு நித்திரைக்குச் சென்றோம். அதிகாலையிலேயே என் கணவனின் தங்கைக்கு மூன்றாவது ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது என்ற மகிழ்ச்சிச் செய்தி கிடைத்தது. நானும் கணவனுமாக வைத்தியசாலை சென்று சகோதரியை வாழ்த்தி ஜெபித்துவிட்டு மாடிப்படியில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தோம். அங்கே நெற்றியில் சூடு பட்ட இறந்தவரின் சடலம் ஒன்றைத் திறப்பதை நான் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தேன். வீடு திரும்பி சில மணி நேரத்தில் வயிற்றில் வலி ஏற்படவே என் கரு கலைந்ததை அறிந்தேன். இச்சம்பவம் மிகுந்த வேதனையாகவும் **பெரிய படிப்பினையாகவும்** இருந்தது.

குழந்தையைக் கண்ணால் காண முன்னரே என் **பொருத்தனையை** நான் மறந்ததைக் கர்த்தர் கண்டார். என் வாழ்விலே கர்த்தருடைய நோக்கம் வேறுபட்டதாக இருப்பதை அப்போது அறிந்து கொண்டேன். ஆசிரியர் பயிற்சி வகுப்பையும் நடத்தி முடித்தோம்.

விக்கிரகம் தந்த உன்னத பாடம்

ஓலைக்குடிசையிலும், சிறிய வீடுகளிலும் வாழ்ந்து வந்த எமக்கு திடீரென மாளிகையைப் போன்ற சகல வசதிகளும்,தளபாடங்களும் நிறைந்த பெரிய வீடு யாழ் 5ம் குறுக்கு வீதியில் வாடகையின்றிக் கிடைத்தது. இந்த வீட்டை அழகுபடுத்துவதிலேயே என் முழுக் கவனமும் இருந்தது. (காரணம் சிறிய பிள்ளையாக ஓலைக் குடிசையில் வாழ்ந்த நாட்களிலேயே அழகான வீட்டுப் படங்களை சேகரிப்பது, அதனைப் பல தடவை பார்த்து ரசிப்பது என் வழக்கமாக இருந்தது) காலை மாலை குடும்ப ஜெபத்திற்காக கூடும் பொழுதிலும் கூட என் மனது அடிக்கடி எமது புதிய அழகிய வீட்டைச் சுற்றியே நடமாடும்.

ஆனால் இந்நாட்களில் அடிக்கடி இலங்கை யுத்த விமானங்கள் வானில் தோன்றிக் குண்டுகளைப் பொழியும் பொழுதெல்லாம், பதுங்குகுழியில் தஞ்சம் புகும் வேளையில் எல்லாம் மிக உருக்கமாக இயேசுவே யோசேப்பு நிமித்தமாக போர்த்திபாரை ஆசீர்வதித்தது போல எங்கள் நிமித்தமாக இந்த வீதி மக்களை பாதுகாத்துக் கொள்ளும் என ஊக்கமாக ஜெபிப்பது வழக்கம்.

1987ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாத இரண்டாவது சனிக்கிழமையன்று நடாத்தவிருந்த ஒரு நாள் வாலிப நிகழ்ச்சிக்கு ஆயத்தங்கள் செய்வதற்காக நாம் மூவரும் வெள்ளி காலையிலேயே ஆலயம் சென்றோம். அங்கிருக்கும் போது எமது அழகிய வீடு குண்டு வீச்சுக்கு இலக்காகி விட்டதாக எமக்குச் செய்தி வந்தது. அதிர்ச்சியடைந்த நாம் எமது உயிருக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்த கர்த்தருக்கு நன்றி கூறிக்கொண்டே வீடு நோக்கி விரைந்தோம். அங்கே ஜனக்கும்பலின் மத்தியில் எமது அந்த அழகான வீடு இடிந்து சிதைந்து கிடந்தது. பார்த்ததும் அழ ஆரம்பித்தேன். அந்தக் குண்டினாலே 7பேர் பலியாகியிருந்தனர். கர்த்தரிடம் கேள்வி கேட்டபடியே மிஞ்சிக் கிடந்த பொருட்களை அவசர அவசரமாக ஏற்றிக் கொண்டு உறவினர் இல்லத்திற்குப் போனோம். அங்கே மூடிக்கிடந்த அறையைக் கூட்டிச் சுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்த போது ஒரு மூலையிலே திறந்தபடி கிடந்த அன்றன்றுள்ள அப்பம் புத்தகத்தின் சில வரிகள் என் கண்களில் பட்டன. நான் ஜீவனுள்ள தேவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய நேரத்தைக் கொள்ளையடித்து, அந்த வீட்டை ஒரு **விக்கிரமாகப்**

பூஜித்து வந்த **அந்தத் தவறை**, அப்புத்தகம் மிகமிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டியது. என்னை அதிகமாக நேசித்த என் தேவன் தண்டனைக்கூடாக **மீண்டும் ஓர் உன்னத பாடத்தைக்** கற்றுக் கொடுத்தார். **போதகர் மனைவியாக** பல வருட கிறிஸ்தவ ஜீவியம் ஜீவித்தும் ஜெப வாழ்க்கையில் உண்மை இல்லாமல் வாழ்ந்த நிலையை எண்ணி வெட்கித் தலை குனிந்தேன். அன்று முதல் கர்த்தருக்கென கொடுக்கும் நேரம் அது ஒரு சில நிமிடமோ, மணித்தியாலமோ **அது கர்த்தருக்கே** என்ற எண்ணம் என் வாழ்வின் இலட்சியமாக மாறியது.

பயங்கர யுத்தத்தின் மத்தியில்.....

1987ம் ஆண்டு பயங்கர யுத்தம். மக்கள் வீடுகளை விட்டு பாடசாலைகளில் தஞ்சம் புக வேண்டிய கட்டாயம். நாங்களும் கொக்குவில் இந்தக் கல்லூரியில் அகதிகளாகத் தஞ்சமானோம்.

அன்று தான் ஒக்டோபர் 25ம் நாள் இரவு திடீரென எமது பாடசாலையைச் சுற்றி வளைத்த இந்திய இராணுவம் துப்பாக்கி வேட்டுக்களைத் தீர்த்தது. மாடியில் இருந்த நாம் மிகவும் பயந்தவர்களாக ஓடிச் சென்று கீழறையில் அடைக்கலம் தேடினோம். கண் இமைக்கும் நேரத்திலே, பாரிய சத்தம். அதனைத் தொடர்ந்து கட்டிடம் இடிந்து விழும் சத்தம். பார்த்த இடமெல்லாம் புழுதி மண்டலம். கணப்பொழுதிலே நிலை குலைந்தோம். கண்களைத் திறக்க முடியாதபடி தூசி கண்களை நிரப்பியது. தடுமாறினோம். எந்தப் பக்கம் ஓடுவது என்று கூடத் தெரியாத நிலை. இயேசுவே எம்மைக் காப்பாற்றும் என்று வாய்விட்டுக் கதறினோம். யாரோ எம்மை அவசர அவசரமாக இழுத்துச் சென்றார். (எமது ஆலயத்தைச் சேர்ந்த சகோதரன் மோகன் தான் இழுத்துச் சென்றார் என்பதை பின்னர் அறிந்தோம்.)

சில வினாடிகளில் மறுபடி பயங்கர சத்தம். அதனைத் தொடர்ந்து மக்களின் கூக்குரல் வானைப் பிளந்தது. மறுநாள் காலையில் பார்த்த போது நாம் இருந்த அறை சுக்கு நூறாகச் சிதறிச் சின்னாபின்னமாகக் காட்சி தந்தது. அதனுள் 41 பேருடைய சடலம் மிக மிக அகோரமாகக் கிடந்தது. இந்த அகோர சம்பவத்தைச் சகிக்கக் கூடாதிருந்தது.

ஆயினும், கர்த்தர் இயேசு மறுபடியும் எமக்குத் தந்த **உயிர் பிச்சையை** நினைத்து நினைத்து அவரைத் துதித்தோம். "ஆபத்துக் காலத்திலே என்னை நோக்கிக் கூப்பிடு, நான் உன்னை விடுவிப்பேன். நீ என்னை மகிமைப்படுத்துவாய்." சங்.50:15

அவர் எம் சத்தத்தைக் கேட்டார்

1988ம் ஆண்டிலே முதல் தடவையாக எமது ஓய்வுநாட் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு "கர்த்தர் என் மேய்ப்பர்" என்ற தலைப்பில் 5நாள் விடுமுறை வேதாகம பாடசாலையொன்றை நடாத்தத் தீர்மானித்து ஜெபித்து வந்தோம். அர்ப்பணிப்புள்ள 39 ஆசிரியர்கள் அதிக ஜெபத்துடன், பல மாதங்களாக பயிற்சி பெற்று, ஆயத்தங்களை செய்து வந்தனர். அந்நாட்களிலே நாம் ஒருமனப் பட்டவர்களாக தேவனை நோக்கி இந்த பாடங்களுக்கூடாக எமது எதிர்காலக் கல்வாரி ஊழியத்தை சுமக்க ஒரே தரிசனமுள்ள 10 பிள்ளைகளை எமக்குத் தரவேண்டுமென ஜெபித்தோம். "கர்த்தரை நோக்கி கூப்பிடுகையில் அவர் கேட்பார்" சங்.4,3என்ற வசனத்தின்படி ஜீவனுள்ள தேவன் எம் **ஜெபத்தைக் கேட்டார்.** எமது மகள் உட்பட பதினொரு பிள்ளைகள் இயேசுவை தமது சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்டனர். 20 ஆண்டுகளின் பின் திரும்பிப் பார்க்கிறோம். கண்களிலே ஆனந்தக் கண்ணீருடன் நம் தேவனுக்கு நன்றி சொல்லத் தக்கதாக இந்தப் பிள்ளைகள் **முழு நேர ஊழியத்திலே** எம்முடன் இணைந்து கல்வாரிக் குடும்பமாக கர்த்தரின் சேவையை செய்து வருகின்றனர். மகளும் கணவனுடன் இணைந்து இலங்கை முழுவதிலும் CEF சிறுவர் ஊழியத்தை செய்து வருகின்றார். தேவனுக்கே மகிமை

முதலாவது ஐரோப்பா பிரயாணத்தில்...

இதே வருடத்தில் முதலாவது தடவையாக ஐரோப்பா நாடுகளுக்குச் செல்லவும் எனது அண்ணன்,தம்பி தங்கை குடும்பங்களை பல வருடங்களுக்குப் பின் சந்திக்கவும் கர்த்தர் வழி திறந்து தந்தார். "உங்கள் கிரியைகளுக்கு பலன் உண்டு' 2நாளா.15:7 என்ற வசனத்திற்கு ஏற்ப தேவன் (இங்கிலாந்து, சுவீடன், டென்மார்க், பிரான்ஸ், சுவிற்ஸலாந்து, நெதர்லாந்து) நாடுகளுக்கு ஒரே தடவையில் அழைத்துச் சென்று எம்மை அதிகமாக ஆசீர்வதித்தார்.

முதலாவது தடவையாக அதிக மகிழ்ச்சியுடன் நாட்டின் அழகை ரசித்தபடி நானும் என் கணவனும் சகோதரி பெனியுடன் இங்கிலாந்திலே பூல் என்ற இடத்திலே ஒரு பண்ணைக்கூடாக பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தோம். திடீரென ஒன்றையொன்று துரத்தியபடி வந்த ஒரு குதிரையின் கால் எமது கார் கண்ணாடியை உடைத்தக் கொண்டு, முன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த **என் நெஞ்சைத் தாக்கியது**. ஆனால் எந்த ஆபத்தும் இன்றி தேவன் அற்புதமாக அந்நிய நாட்டிலே எம்மைப் பாதுகாத்தார். "கர்த்தர் நமக்கு பெரிய காரியங்களைச் செய்தார், இதனிமித்தம் மகிழ்ந்திருக்கிறோம். ". சங்.126:3

மாற்றி ஏற்றப்பட்ட ஊசி மருந்து

1990ம் ஆண்டு மே மாதம் 29ம் திகதி திடீரென கடும் காய்ச்சலினால் பீடிக்கப்பட்டேன். மாலையிலே காய்ச்சல் மறுபடியும் அதிகரிக்கவே எமது வீட்டிற்கு அருகாமையிலே இருந்த தனியார் மருத்துவ மனைக்கு என்னை (என் கணவன், என் தகப்பன், என் அக்காவின் கணவர்) அழைத்துச் சென்றனர். அங்கே எனக்கு ஊசி மருந்து ஏற்றப்பட்டது. சில நொடிப் பொழுதிலே வாய் ஒரு பக்கமாக கோணலாக மாறிய நிலையில் மயக்கமடைந்து விழுந்த என்னை அறைக்குள் கொண்டு சென்றனராம். மறுபடி அரை மணி நேரம் கழித்து வெளியே வந்த தாதி என் கணவரை அழைத்துச் சென்றாராம். அதிர்ச்சியடைந்த கணவன் கதறி அழுதாராம். கதறிய சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்த என் அப்பா, அத்தான் என் உயிரற்ற உடலை அங்கே கண்டனராம். எதையுமே சிந்திக்க முடியாத என் கணவன் என் நெஞ்சிலே கையை வைத்து ஜெபித்தாராம். அப்பொழுது என் இதயத் துடிப்பை உணர்ந்தாராம். உடனடியாகவே வைத்தியரை வரவழைத்து சிகிச்சை மேற்கொள்ளப்பட்டதாம். எது எப்படியோ? கோமா நிலையில் இருந்து **உயிர் பிழைத்தேன்.** அப்பொழுது தான் "உன்னை வாழ விட மாட்டேன்" என்று கூறி என்னிடமிருந்து புறப்பட்ட அசுத்த ஆவியின் வார்த்தை ஞாபகத்திற்கு வந்தது. என்னைப் பெயர் சொல்லி அழைத்த என் தேவன் என்னைவிட்டு விலகவுமில்லை. என்னைக் கைவிடவுமில்லை. எனக்கு **மறு வாழ்வு தந்தார்** என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

காணாமல் போனக் கடவுச் சீட்டு

வருடங்கள் வேகமாகக் கடந்தன. ஜேர்மனியில் ஊழியம் செய்யும் எனது பள்ளித் தோழி ஜீவா அழகேந்திரன் ஓய்வுநாட் பாடசாலை கருத்தரங்கொன்றை நடாத்த ஜேர்மனுக்கு வரும்படி எமக்கு அழைப்பு விடுத்திருந்தாள்.எனவே ஒரு வருடமாக ஜெபித்து, ஆயத்தம் செய்து, முதலாவது தடவையாக 1992ல் ஜேர்மன் சென்றோம்.

சென்ற மறுகிழமை உடைக்கப்பட்ட ஜேர்மன் பேர்லின் சுவரைப் பார்ப்பதற்காக எமது நண்பர்கள் சிலருடன் சென்றோம். பல சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற இடங்களைப் பார்வையிட்ட பின் பொருள் வாங்குவதற்காக என் கைப்பையை திறந்த போது, அது ஏற்கனவே திறக்கப்பட்டு அதிலே என் கடவுச் சீட்டு (Pass Port) பறி போயிருப்பதைக் கண்டேன். எங்கே,எப்படி? தொலைந்தது என்று எதுவுமே புரியாத நிலையில் கதறி அழுதேன். மாலை பெண்கள் கூட்டத்தில் பேசுவதற்காக அழைக்கப்பட்டிருந்ததால் ஆலயத்திற்கு வந்தோம்.

எனது பரிதாப நிலையைக் கண்ட போதகர் மனைவி நாயகம் என்னிடம் வந்து நாங்கள் மாலைக் கூட்டத்தை ரத்து செய்வோமா? என்று கேட்டார்கள். இது எனக்கு மிகுந்த வெட்கத்தைக் கொடுத்தது. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. நான் கர்த்தரை நோக்கி தேவனே நீர் உமது வசனத்திற்கூடாக பேசும் என்று கூறி (ஒரு போதும் செய்திராத,செய்யக் கூடாத ஒரு செயலை அன்று செய்தேன்) வேதாகமத்தை எடுத்து விரித்தேன். எரேமியா 29:11 வசனம் என் கண்களில்பட்டது.

ஆவலோடு வாசித்தேன். "நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் முடிவை உங்களுக்குக் கொடுக்கும்படி நான் உங்கள் பெயரில் நினைத்திருக்கும் நினைவை அறிவேன். அவை தீமைக்கல்ல சமாதானத்துக்கேதுவான முடிவுகளே" ஆம்!தேவன் வசனத்திற்கூடாக என்னோடு பேசினார். ".... தேவரீர் இருதயங்களையும், உள்ளிந்திரியங்களையும் சோதித்தறிகிறவர்" சங்.7:9 என்ற வார்த்தையின்படியே எனக்காக வேதாகமத்திலே ஒரு வார்த்தையை வைத்திருந்தார். எனக்கு சமாதானம் கிடைத்தது. பெண்கள் கூட்டத்திலும் பேசினேன்.

வீடு திரும்பியதும் பழைய நினைவு என்னை வாட்டி வதைத்தது. சம்பவத்தைக் கேட்டவர்களும் பல நாட்டு வீசா இருப்பதினால் 1000 மார்க்குக்கு (அந்த நாட்டு பணம்) அதிகமான விலைக்கு கடவுச் சீட்டை விற்று விடுவார்கள் என்று பலவிதமாகப் பேசினார்கள். பொலிஸ் கூட தொலைந்து போன என் கடவுச் சீட்டு வாக்கு மூலத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. (காரணம் இலங்கையர் கடவுச் சீட்டை அழித்து அகதிகளாகப் பதிவதனால்) அழுவதையும், ஜெபிப்பதையும் தவிர வேறு வழி எனக்குத் தெரியவில்லை.

அன்று இரவு படுக்கையிலே, தனித்திருக்கும் போது திடீரென ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது. எனவே எம்முடன் வீடியோ எடுப்பதற்காக வந்திருந்த பேர்லினில் வசிக்கும் சகோதரன் றெக்ஸ் என்பவரைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன். என்னிடம் பிச்சை கேட்டு தொந்தரவு செய்த ரூமேனியா பிள்ளைகளின் **அந்த சம்பவத்தை** வீடியோவில் பார்க்கும்படி கேட்டேன். சில வினாடிகளில் தொலைபேசி ஒலித்தது. என்ன ஆச்சரியம்! வீடியோ எடுத்தவருக்கும் தெரியாபடி என் கைப்பையிலிருந்து கடவுச் சீட்டை எடுக்கும் கரமும், அதனைச் சற்றுத் தூரத்திலே நின்று கவனிக்கும் பையனின் முகமும் அங்கே பதிவாகியிருந்தது.

மகிழ்ச்சியால் குதித்தேன். மறுநாளிலே அந்த வீடியோவை எடுத்துக் கொண்டு பொலிசிடம் சென்றோம். 7 நாளில் பதில் தருவதாக அவர்கள் உறுதி கூறினர். இதனைக் கேட்டவர்கள் ஜேர்மன் பொலிஸ் மிகத் திறமையானவர்கள். கண்டு

பிடித்து விடுவார்கள் என்றனர். 3 தினங்களாக அந்தப் பகுதியில் தேடினோம். கர்த்தரின் மேல் வைத்த நம்பிக்கையை மறந்தேன். ஜேர்மன் பொலிஸ் மேல் என் முழு நம்பிக்கையையும் பதித்தேன்.

நாட்கள் வேகமாக நடப்பது போல் ஓடின. அன்று ஞாயிறு காலை என் கணவன் ஜேர்மன் ஆராதனைக்குச் சென்று விட்டார். மாலை தமிழ் ஆராதனைக்குப் போவதற்காக ஆடைகளை ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்த வேளை தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. ஓடிச் சென்றேன். மறுமுனையில் ஜேர்மன் இலங்கைத் தூதரகத்திலிருந்து பேசினார்கள். எனது கடவுச் சீட்டு 7நாட்களாகியும் கிடைக்காத காரணத்தினாலும், வீசா இல்லாமல் இருப்பது சட்ட விரோதமானதாலும் நாளை மாலை நாடு திரும்ப வேண்டுமெனவும் அதற்கான அவசரக் கடவுச் சீட்டைக் காலை வந்து பெற்றுக் கொள்ளும்படியும் கூறினார்கள். என் தலை பம்பரமாகச் சுழன்றது. இப்படிப்பட்டதொரு முடிவைக் கற்பனையும் பண்ணாத எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. ஓடிச் சென்று அறையைப் பூட்டிக் கொண்டேன். வாய்விட்டுக் கதறினேன்.

ஒரு வருடமாக இந்தப் பிரயாணத்திற்காக ஜெபித்ததை நினைத்துப் பார்த்தேன். இலங்கையை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு முன்பதாக சிலர் எனது பெயருக்கு களங்கம் உண்டாக்கியது என் நினைவுக்கு வந்தது. என் நல்ல சாட்சியை இழந்த நிலையில் இலங்கை திரும்பலாமா? இந்த எண்ணம் என்னைக் கொத்தித் தின்றது. தேவன் சமுகத்திற்குச் சென்றேன். **புலம்ப ஆரம்பித்தேன்.** என் பெயருக்கு களங்கம் வந்த சூழ்நிலையில் நான் நாடு திரும்பினால்,குற்றம் செய்ததால் கர்த்தர் கொடுத்த தண்டனை இது என்பார்களே!!. ஆகவே, தேவனே நீர் ஜீவனுள்ளவராக என் ஜெபத்தைக் கேட்பதும்,என் இதயத்தை ஆராய்ந்து பார்ப்பதும் உண்மை என்றால், இயேசு நல்லவர் என்று இனிமேல் நான் சொல்ல வேண்டுமானால் இன்று நான் **வாசிக்கும் வேத பகுதிக் கூடாக** நீர் என்னோடு பேசும். பேசாவிட்டால் நான் இனிமேல் உமது பிள்ளை இல்லை..... இப்படியாக நேருக்கு நேர் பேசுவது போல பேசினேன். போராடினேன். பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் வாய்விட்டுப் புலம்பினேன். இறுதியாக அன்றைய நாளின் வேத பகுதியை திறந்தேன். வாசித்தேன். **சங்கீதம் 13**

1. "கர்த்தாவே எது வரைக்கும் என்னை மறந்திருப்பீர். எது வரைக்கும் உமது முகத்தை எனக்கு மறைப்பீர்.

2. என் இருதயத்திலே சஞ்சலத்தை நித்தம் நித்தம் வைத்து எதுவரைக்கும் என் ஆத்துமாவிலே ஆலோசனைபண்ணிக் கொண்டிருப்பேன். எது வரைக்கும் என் **சத்துரு** என் மேல் தன்னை உயர்த்துவான்.

3. என் தேவனாகிய கர்த்தாவே என்னை நோக்கிப் பார்த்து எனக்கு செவி கொடும். **நான் மரண நித்திரை அடையாதபடிக்கு** என் கண்களை தெளிவாக்கும்.

4. அவனை மேற்கொண்டேன் என்று **சத்துரு சொல்லாதபடிக்கும்,** நான் தள்ளாடுகிறதினாலே என் சத்துரு களிகூராதபடிக்கும் இப்படிச் செய்யும்.

5. உமது கிருபையில் நம்பிக்கையாயிருக்கிறேன். **உம் இரட்சிப்பில் என் இருதயம் களி கூரும்.**

6. **கர்த்தர் எனக்கு நன்மை செய்தபடியால் அவரைப் பாடுவேன்"**

தேவன் நேரில் வந்திருப்பது போலவும் நான் அவரிடம் முறையிடுவது போலவும் வார்த்தையிருப்பதைக் கண்டேன். கடைசி வார்த்தையை வாசித்ததும் கர்த்தர் எனக்கு நன்மை செய்தார். எனவே இனி கேள்வி கேட்பதில்லை அவரைப் பாடுவேன் என்று கூறி என்னை அறியாமலேயே **துதிக்க ஆரம்பித்தேன்.**

திடீரென கதவு தட்டும் ஓசை கேட்டது. கதவைத் திறந்தேன். போதகர் மனைவி திருமதி நாயகம் என்னைப் பார்த்து ஆராதனைக்கு ஆயத்தமாக வில்லையா? என்று கேட்டா. அப்பொழுது தான் நேரம் மாலை 3.00மணியாகி இருப்பதை அறிந்தேன். (காலை 8.30 முதல் மாலை 3.00 வரை)

இங்கே உங்களுக்கு ஒரு உண்மையை நான் சொல்லட்டும். அதிகாலை ஜெபம், தேவ சமூகம் இன்பமானது என்று என் கணவர் அடிக்கடி கூறுவார். அதிகாலையில் பலமணி நேரத்தைத் துதிப்பதில் செலவழிப்பார். ஆனால் நானோ! துயிலெழும்பும் போது ஜெபித்தால் போதும், ஜெபிக்கும் நேரத்தில் உண்மையாய் இருந்தால் போதும் என நினைப்பவள். அதிகம் ஜெபிப்பதை, துதிப்பதை, அதிகாலை ஜெபத்தை விரும்பாத **போதகர் மனைவி நான்.** கர்த்தர் மறுபடி **கர்த்தரின் சமூகம், துதி இன்பமானது** என்ற **உயர்வானபாடத்தை** வேதனையான அநுபவத்திற்கூடாக அன்று கற்றுக்கொடுத்தார்.

ஆலயம் சென்றேன். என் கணவனைக் கண்டேன். எனக்கு நடந்தவற்றையும் கர்த்தர் பேசியதையும் எடுத்துச் சொன்னேன். உடனடியாகவே கர்த்தர் செய்யப் போகும் அற்புதத்திற்காக அவர் நன்றி கூறி ஜெபித்தார். வந்தவர்கள் போனவர்கள் எல்லோருக்கும் நாளை என் கடவுச் சீட்டு கிடைக்கும் என உறுதியாகச் சொன்னேன். ஆராதனை ஆரம்பித்தது. மேடைக்குச் சென்ற போதகர் நாயகம் நாளைய தினம் எம்மை விட்டுக் கடந்து போகும் சகோதரி சாந்தி துதிவேளையின் பின் சில வார்த்தைகள் பேசுவார் என்றார்.

ஆயிரம் மின்சார கம்பிகள் ஒரே வேளையில் தாக்கியது போல் இருந்தது. ஆராதனையை வீடியோவும் எடுக்கிறார்கள். ஆயினும் நான் மனம் தளராதவளாக கர்த்தரிடம் "நான் பகிரங்கமாக, சாட்சியாக அறிவிக்கப் போகிறேன். தேவனே நீரும் நானும் வெட்கப்படக்கூடாது. உம் நாமம் மகிமைப்பட வேண்டும். எனவே எனக்கு மறுபடி ஒரு உறுதிப்பாடு தாரும்" எனக் கேட்டேன். அப்பொழுது சபையார் **ருசித்துப் பாருங்கள் இயேசு நல்லவர்** எனப் பாடினர். எனக்கும் உறுதிப்பாடு கிடைத்தது.

என் வேளை வந்தது. மேடைக்குப் போனேன் நன்றியுரை கூறினேன், இறுதியாக "நாளைய தினம் என் கண்கள் காணக் கர்த்தர் இயேசு **என் கரங்களிலே காணாமல் போன என் கடவுச் சீட்டைத் தருவார்"** என்று அறிக்கையிட்டுச் சாட்சி கூறினேன். சபையார் ஒரு மனமாகச் சொன்ன **ஆமென்** என்ற வார்த்தை எனக்கு மேலும் தைரியத்தைக் கொடுத்தது.

அன்று இராத்திரியிலே ஓர் கனவு.... முக்கோணமான சுவர்களின் மத்தியிலே நீண்டு வளர்ந்த புற்களுக்கிடையிலிருந்து நான் கடவுச் சீட்டை எடுக்கிறேன். விழித்தெழுந்தேன். நீங்காத நினைவு நித்திரையில் கனவாகும் என நினைத்தேன்.

ஆம்! அன்று திங்கள் கிழமை அதிகாலையிலேயே வந்து எம்மை அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறிய சகோதரன் மதியம் 11.00மணியாகியும் வரவில்லை. என் மனதிலோ பலவித குழப்பங்கள், சிந்தனையில் சோர்வு. ஆயினும் இயேசுவே உமக்கு அற்புதம் செய்ய **அரை செக்கன்** போதும் என்று என் வாயினால, மனதினால் அறிக்கையிட்டபடியே இருந்தேன். நேரம் செல்லச் செல்ல மனப் போராட்டம் அதிகமாகியது. எப்படியோ, தாமதமானாலும் எம்மை அழைத்தப் போக மூப்பர் தோமஸ் வந்திருந்தார். போகும் வழியிலே எயிட்ஸ் நோயாளிக்கு ஜெபித்துப் போவோமா? என அவர் கேட்டார். என் கணவனோ என்னைத் திரும்பிப்பார்த்தார். (ஜெபிப்பது மட்டும் தானே என நினைத்து) கர்த்தாவே நாங்கள் உமது வேலையை செய்கிறோம். நீங்கள் என் வேலையை செய்யுங்கள் என்று கூறிவிட்டு வைத்தியசாலைக்குச் சென்றோம். அங்கே மரணப்படுக்கையில் இருந்த சகோதரனின் கேள்விக்கு பதில் கொடுத்து அவரை இயேசுவண்டை வழிநடத்தும் சேவையில் என் கணவர் ஈடுபட்டிருந்தார். நேரமோ மிக மிக வேகமாக 2.00மணியையும் தாண்டி பறந்து கொண்டிருந்தது. அதைவிட வேகமாக என் சிந்தனை போராடியது. ஆயினும் அற்புதம் செய்ய உமக்கு **அரை செக்கன்** போதும் கர்த்தாவே என என் வாய் முணுமுணுத்தது.

2.15க்கு வைத்தியசாலையை விட்டு வெளியே வந்தோம். இலங்கை தூதரகம் போவதே எமது திட்டம். ஆனால், அவ்வளவு நேரமும் வராத எண்ணம் அப்பொழுது வந்தது. என் மனது கடவுச் சீட்டுத் தொலைந்த இடத்திற்குப் போ என்று சொல்வது போலிருந்தது. நானும் மூப்பரிடம் அங்கு போவோமா? என்று கேட்கவே அவர் மிகக் கோபத்துடன் எமக்கு நேரம் போதாது, அங்கு போகும் வழி வேறு, 3 தடவை தேடியும் கிடைக்கவில்லையே எனப் பல காரணங்களைக் கூறினார். ஆனால் என் மனதோ அங்கே போகும்படி ஏவியது. என் கணவரிடம் கேட்டேன். **கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம். அவரது ஆவி என்னோடு இணைந்தது.** அவர் உடனடியாக "மூப்பரைப் பார்த்து எமக்கு அவசரக் கடவுச் சீட்டிற்கு அவசியம் வராது தொலைந்த இடத்திற்குப் போவோம்" என்றார். கர்த்தர் நல்லவர்.

எம்மை அழைத்துச் சென்றார்கள். வாகனத்தை விட்டு இறங்கியதும் என் கணவர் "இயேசுவே நாம் நடக்க வேண்டிய வழியை எமக்குக் காட்டும்" என்று ஜெபித்தார். ஒரு சில நொடிப்பொழுதிலே, கனவிலே நான் கண்டது போல ஒரு சுவர். ஓடிச் சென்றேன். என் கண்களுக்கு எட்டிய தூரத்திலே கடவுச் சீட்டுப் போல ஒரு பொருள். அது என்னுடையது தானா? என்று கூடப் பார்க்காமல், பைத்தியம் பிடித்தவள் போல, பலரும் கூடும் இடம் என்பதையும் சிந்திக்காமல், என் இயேசு என்னைக் கைவிடவில்லை, என்று கதற ஆரம்பித்தேன். என் கணவர் ஓடிச் சென்று பார்த்தார்.என்ன ஆச்சரியம்!!!!!! 7 நாட்களுக்குப் பின்னர், பல நாட்டு விருந்தினர்களும் கூடும் அந்த நெருக்கடி பிரதேசத்தில், யார் கண்ணுக்கும் தெரியாத **அந்தக் கடவுச் சீட்டை என் கண் கண்டது. "கர்த்தர் காரியத்தை வாய்க்கப் பண்ணினார்." சங்.37,5** "உன்னை அதிசயங்களைக் காணப்பண்ணுவேன்." மீகா 7,15

என் கதறுதலைக் கேட்டுக் கூடி வந்தவர்களுக்கு மூப்பர் ஜேர்மன் மொழியிலே நடந்த சம்பவத்தைச் சாட்சியாகக் கூறினார். தேவனுக்கே மகிமை.

நான் செய்த நல்ல காரியத்தினால் அல்ல, அவரை நம்பினதால் அல்ல, **மீட்கப்பட்ட என் ஆத்துமா மறுபடி மரண நித்திரை அடையக் கூடாது என்ற ஒரே காரணத்திற்காக,** பல கோடி பக்தர்களின் வேண்டுதலின் மத்தியிலும் என் சத்தத்தைக் கேட்ட என் நேசர் எனக்கு இந்த அற்புதத்தைச் செய்தார். ஆம்! நான் ருசித்துப் பார்த்தேன். நான் நேசிக்கும் என் நேசர் இயேசு ஜீவிக்கிறார்.இந்த சாட்சியை நான் ஓலமிட்டுச் சொல்லுவேன். ஓடியோடிச் சொல்லுவேன். மேடைபோட்டுச் சொல்லுவேன் என் இயேசு நல்லவர். அவர் ஜீவிக்கிறார்.

"உன் பிதா வெளியரங்கமாய் உனக்குப் பலனளிப்பார்." மத்தேயு 6,6 "என் புலம்பலை ஆனந்தக் களிப்பாக மாறப்பண்ணினார்." சங்கீதம் 30,11

கர்த்தரோ எனக்கு உதவி செய்தார்.

1994ம் ஆண்டிலே சுதுமலை பிரதேசத்திலே சுவிசேஷ கூட்டம் ஒன்றை நடாத்தத் தீர்மானித்து அதற்காக ஜெபிக்க ஆரம்பித்தோம். அப்பொழுது கர்த்தர் அந்த பிரதேசத்தின் பலவானைக் கட்டி ஜெபிக்கும்படி காட்டினார். எனவே பல நாள் உபவாசமிருந்து, குறிப்பிட்ட பலவானைக் கட்டி, ஜெபித்து வந்தோம். சுவிசேஷ கூட்டம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன் தினம் இரவு எந்தப் பலவானைக் கட்டி ஜெபித்தோமோ? அந்த இடத்திலே நானும் கணவரும் பயங்கர மோட்டார் சைக்கிள் விபத்தை சந்தித்தோம். மண்ஈரல் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டேன். தனிமையிலே, வேதனையின் அகோரத்தை சகிக்க முடியாத நிலையில் "இயேசுவே நீர் சர்வ வல்லமையுள்ளவர் என்றல்லவா? இந்த அசுத்த ஆவியை சபித்தேன். அவனது இடத்திலே அவனை விழுந்து வணங்கும்படியாக செய்துவிட்டானே,தனது வல்லமையை காட்டி விட்டானே, உமது சர்வ வல்லமை எங்கே?" என்று கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தேன். அப்பொழுதெல்லாம் என் கணவர் மனம் பதறி பேசாதிருங்கள்.கர்த்தர் நன்மை செய்வார் என்று சொல்லுவார். ஆனால், நானோ உள்ளத்தில் முறுமுறுத்தேன். கர்த்தரை ருசி பார்த்த நான் எல்லாவற்றையும் மறந்தவளாகப் புலம்பினேன்.

கடைசியாக, அறுவைச்சிகிச்சைக்காக கொழும்புக்குக் கப்பல் மூலமாக அழைத்துச் செல்லத் தீர்மானித்தனர். அதற்கு முன்பதாக ஆராதனைக்கு போவோம் என என் கணவன் என்னை அழைத்தார். கர்த்தர் மேலிருந்த கோபத்தினால் ஆலயம் செல்ல மனம் மறுத்த போதிலும், கணவனுக்காக மானிப்பாய் ஆலயம் சென்று, சிலை போல அமர்ந்திருந்தேன். ஆராதனை வேளையிலே, மேடையிலே நின்ற என் கணவன் "இங்கே தேவனின் காரியங்களை குறைகூறி முறுமுறுத்துக் கொண்டிருக்கும் சகோதரியே கர்த்தர் உன்னோடு இடைப்பட விரும்புகிறார்" என்று தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். எனக்கோ ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. இவர்கள் ஏன் கர்த்தர் சமூகத்தை ஏமாற்றுகிறார்கள்,? எல்லாம் தெரிந்த இவர் தீர்க்கதரிசனம் என்று சொல்வதேன். நடிக்கிறார்களே என்று என் உள்ளம் திட்டியது. எழுந்து திட்டவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆயினும் என் கணவனை பலர் முன்னிலையில் அவமானப்படுத்த மனதில்லாதவளாக அந்த இடத்தைவிட்டு போக முயற்சித்து எழுந்தேன். **அப்பொழுது** மிக மிக அமைதியான குரல் ஒன்று **சங்கீதம் 118,13** என்று

கூறியது போல் இருந்தது. அக்கம் பக்கம் சுற்றிப் பார்த்தேன்.எல்லோரும் ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்படியாயின், ஆச்சரியத்துடன்!! அவசர அவசரமாக சகோதரி செல்லாவின் வேதாகமத்தை எடுத்துத் திறந்து பார்த்தேன். என்னை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. பல தடவை வேதாகமத்தை வாசித்தும் இப்படியான ஒரு வசனத்தை என் கண் கண்டதில்லை. அங்கே அந்த வசனம் இப்படியாக இருந்தது. "நான் விழும்படி நீ என்னைத் தள்ளினாய் **கர்த்தரோ எனக்கு உதவி செய்தார்**" *சங்118,13* என் கர்த்தர் அறியாமல் எதுவும் என் வாழ்வில் நடக்கவில்லை. கர்த்தர் எனக்கு உதவி செய்வார் என்ற நம்பிக்கையுடன், வெட்கத்தை மறந்தவளாக நான் தான் அந்த நபர் எனக் கூறிக் கண்ணீரோடு கர்த்தரிடத்திலும்,மானிப்பாய் சபையாரிடத்திலும் மன்னிப்புக் கேட்டேன்.

கொழும்பிற்கு அழைத்து வரப்பட்டேன். பல பரீட்சைக்குட்படுத்தி அறுவைச் சிகிச்சைக்கான ஆயத்தங்களை செய்தார்கள். நானோ கர்த்தரின் உதவியை நம்பிக் காத்திருந்தேன். (இந்த வேளையில் ஒன்றை இங்கே ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஒரு தடவை என் வாலிப நாட்களில் அசுத்த ஆவி பிடித்த தனது மகளோடிருக்கும் தாயை சந்தித்தேன். மகளுக்கு வயிற்றில் புற்று நோய் என்று கூறி அறுவைச் சிகிச்சை செய்ததாகவும், செய்த பின்னர் புற்று நோய் இல்லை எனக் கண்டு பிடித்ததாகவும்,தற்போது அசுத்த ஆவி வெளிப்படும் போதெல்லாம் இரத்தக் கசிவு ஏற்படுவதாகவும் கூறி மிக வேதனைப்பட்டாள் இந்தத் தாய். அந்த வேளை நான் அறிந்தோ அறியாமலோ கர்த்தரிடம் "இயேசுவே என் உடல் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் கிழிக்கப்படக் கூடாது" என்று முறையிட்டேன்.)

என்ன ஆச்சரியம்!!! அன்று எமக்கு மிகவும் அறிமுகமான கிறிஸ்தவ வைத்தியரான Dr. அரியராணி எமது வாட்டுக்கு (Ward) வந்தார்கள். எனது விண்ணப்பத்தையும் கர்த்தர் தந்த வாக்குத்தத்தத்தையும் விளக்கினேன். அவர்கள் கண்களிலே எனக்கு தயவு கிடைத்தது. உடனடியாக அறுவைச் சிகிச்சை நிறுத்தப்பட்டு பரிசோதனைகள் தொடர்ந்தது. எனக்கு அறிகுறிகள், நோவு எல்லாம் இருந்தது. ஆயினும் ஸ்கானில் (scan) எதுவும் வெளிப்பட வில்லை. அறுவைச் சிகிச்சையும் நிறுத்தப்பட்டது. கர்த்தர் ஒருவருக்கே மகிமை. சுதுமலையில் சுவிசேஷ கூட்டம் நடந்தது. பலர் பிசாசின் பிடியிலிருந்து விடுதலையானார்கள். சபையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நாளடைவில் நானும் குணமானேன்.

எண்ணி முடியாத அதிசயம்

1995ல் மறுபடி இங்கிலாந்து பிரயாணத்தை மேற்கொண்டோம். அங்கு சென்ற சில நாட்களின் பின் ஒரு நாள் திடீரென மயக்கமுற்று விழுந்தேன். என் கடைசித் தங்கை என்னை உடனடியாக வைத்தியரிடம் கொண்டு சென்றார். அங்கே என்னை வைத்திய பரிசோதனைக்குட்படுத்திய போது இருதயத்தில் அதிகமான தாக்கம் இருப்பதாகவும்,உடனடியாக அறுவைச் சிகிச்சை மேற்கொள்ள வேண்டுமெனவும் பணித்தனர். நான் இங்கிலாந்துக்கு Tourist Visa வில் சென்றிருந்தமையால் அரசாங்க சட்டத்தின்படி அங்கு எனக்கு சிகிச்சை செய்வதற்கான அனுமதியில்லை. ஆகவே என்னைப் பரிசோதித்த அந்த யூத வைத்தியர் உடனடிச் சிகிச்சையைக் கொடுத்து இலங்கை திரும்பும்படி எனக்கு ஆலோசனை கொடுத்தார். நாங்களும் வீடு வந்து சேர்ந்த சில மணித்தியாலங்களில் என் சரீரத்தில் பாரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. தொலைபேசியில் வைத்தியரை தொடர்பு கொண்டோம். நேரம் தாமதிக்காமல் அழைத்து வரும்படி கூறினார்.அங்கே என்னை பலவிதமான பரீட்சைகளுக்குட்படுத்தினர். இறுதியாக,என் இரத்தத்தில், உடலில் நஞ்சு பரவி இருப்பதைக் கண்டு கொண்டனர். அதற்கான காரணங்களை ஆராயும் போது 1990ம் ஆண்டிலே கடும் காய்ச்சலினால் பாதிக்கப்பட்ட வேளை யாழ். தனியார் மருத்துவமனையில் எனக்கு மாற்றி ஏற்றப்பட்ட ஊசி மருந்தின் தாக்கமே இது எனக் கண்டு கொண்டனர்.

எனவே, என் இடது கை பெருவிரலின் அரைப்பகுதியைக் கட்டி ஊசி மருந்தினை ஏற்றினர். சில வினாடிகளிலே மருந்து ஏற்றப்பட்ட பகுதி செயலிழந்து பெரும் அருவருப்பாக மாறியது. இதனைக் கண்ட வைத்தியர் "உலகில் உள்ள எல்லாரிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவருக்கே இந்த மருந்து பொருந்தாது. அந்த **ஆயிரத்தில் ஒருவராக** நீங்கள் இருப்பதால் உங்களை இலங்கைக்கு அனுப்ப முடியாது, அத்துடன் சிகிச்சை செய்யாவிட்டால் 2 வருடத்திற்கே உங்கள் இருதயம் இயங்கும்" என்று கூறி தனது சக வைத்தியர்களுடன் கலந்தாலோசித்து, பணம் திரட்டி (4,00000.00 இலங்கை ரூபா) அவர்களே இலங்கைத் தூதரகத்தோடு தொடர்பு கொண்டு எனது வீசாவையும் செய்து, அறுவைச் சிகிச்சை செய்வதற்கு முன் ஏற்றும் மயக்க மருந்தை ஏற்ற முடியாததால் (ஒரு நாள் என் சரீரம் கிழிக்கப்படக் கூடாது இயேசுவே என்று கேட்ட அந்த சிறிய ஜெபத்தையும் என் கர்த்தர் கணக்கில் வைத்து அறுவைச் சிகிச்சை இல்லாதபடி செய்த இந்தக் கர்த்தருக்கு **நான் எப்படி நன்றி சொல்லுவேன்**) கதிர் வீச்சு (laser treatment) மூலம் சிகிச்சை செய்தனர்.

கர்த்தர் அந்நிய நாட்டிற்கு என்னை அழைத்துச் சென்று, அங்கே எனக்காக ஒரு கூட்டம் மக்களை ஆயத்தம் செய்து மனுஷர் கண்களிலே தயவை பெற்றுக் கொடுத்து, எந்த செலவும் இல்லாமல் சிகிச்சை பெற உதவியது அதிசயமல்லவா?

இங்கே ஒரு காரியத்தை நான் கூற வேண்டும் மண்ஈரல் பாதிக்கப்பட்ட வேளை, மறுபடி ஸ்கான் (scan) பண்ணாமல் அறுவைச் சிகிச்சை செய்திருந்தால் மயக்க ஊசி ஏற்றியிருந்தால் ஒரு வேளை என் உயிருக்கு ஆபத்து நேரிட்டிருக்கலாம். அசுத்த ஆவியின் திட்டத்தை முறியடித்த கர்த்தரோ எனக்கு உதவி செய்தார்.என் காதில் கேட்ட சங்கீதம் 118:13ன் அர்த்தம் அப்போது தான் புரிந்தது. என் நேசர் என்னை நேசிப்பது உண்மையிலும் உண்மை.

வாழ விடமாட்டேன் எனக் கூக்குரலிட்ட அசுத்த ஆவி பல வழிகளில் தாக்கிய போதிலும் என்னை அழைத்தவர் உண்மையுள்ளவராக இன்றும் என்னைக் காத்து வருகிறார். "எண்ணி முடியாத அதிசயங்களை அவர் செய்கிறார்" யோபு 5:9

கர்த்தர் என் துணையானார்

1996ம் ஆண்டிலே மட்டக்களப்பு போதகர் குகன் அவர்கள் தமது உபவாச கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்ள வரும்படி எமக்கு அழைப்பு விடுத்திருந்தார். அதன்படியே நானும் என் கணவனும் சென்று பல ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களையும், ஆவியிலே புத்துணர்ச்சியையும் பெற்றவர்களாக பஸ்ஸிலே வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தோம். வழியிலே சிலர் பஸ்ஸை மறித்தனர். அந்த பஸ் கடுகதி பஸ்ஸாக இருந்தமையால் சாதி நிறுத்தாமல் வந்து விட்டார். சில மணி நேரத்தின் பின் பரிசோதனைக்காக பஸ் இராணுவ முகாமில் நிறுத்தப்பட்டு, பரிசோதனையின் பின் மீண்டும் புறப்பட்டது. அப்பொழுது 3 இராணுவ வீரர்களும் (இராணுவ உடையின்றி வழி மறித்தவர்கள்) அதில் ஏறிக்கொண்டனர். சில நிமிட இடைவெளியின் பின்னர் ஏறிய இராணுவத்தினருக்கும் சாரதிக்குமிடையில் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டு கைகலப்பில் ஆரம்பித்தது. வாகனத்திலிருந்த ஆண்கள் தலையிட்டு சண்டையை தடுக்க முயற்சித்தனர். ஆயினும், சாரதி கை நீட்டி ஒரு இராணுவ வீரனை அடித்தார். ஆத்திரமடைந்த வீரன் ஒரு அடி பின்னால் வந்து தனது பைக்குள் இருந்த பச்சை நிறப் பொருளை எடுத்தார். சாரதிக்கு பின்னால் இருந்த ஆசனத்தில் இருந்த எனக்கு(யுத்த பூமியில் இருந்தமையால்) ஒரு நொடிப் பொழுதிலே அது கிறனைற் குண்டு என்பது புரிந்தது.

உடனடியாகவே இராணுவ வீரனைக் கட்டிப்பிடித்த நான் அந்தக் கிளிப்பைக் கழட்ட விடாதபடி வீரனின் கைகளை இறுக்கிப்பிடித்தபடி கத்திஅழுதபடி போராடினேன். நான் வீரனின் பின்புறமாக இருந்தபடியால் நான் ஒரு பெண் என்பது புரியாத வீரன் தனது முழங்கையினால் என்னைப் பலமாகத் தாக்கினான். திரும்பிப் பார்த்தான். பெண் என்று கண்டான். கர்த்தர் கிருபையினாலும்,அங்கு கூடியிருந்தவர்களின் அழுகுரலினாலும் மனம் இளகிய வீரன் எந்த ஆபத்தையும் செய்யாமல் மற்றவர்களையும் இழுத்துக் கொண்டு இறங்கிச் சென்றான்.

மறுநிமிடமே!! கிறனைற்றை தொட்டுவிட்டேன் என்ற எண்ணம் பயத்தைக் கொடுத்து என்னை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. பயங்கரமான தலைவலியினால் பீடிக்கப்பட்டேன். பஸ் கண்ணாடி பக்கமாக தலை சாய்த்து நித்திரை செய்தேன். சில மணித்தியாலங்களில் **பயங்கர சத்தம்** குண்டு தான் வெடித்துவிட்டது என்ற எண்ணத்தில் துள்ளிக் குதித்து எழுந்தேன். எமது பஸ் எண்ணெய்த் தாங்கியொன்றுடன் மோதியிருந்தது. சிதறப்பட்ட கண்ணாடித் துண்டுகள் என் உடலிலும் சிறிய காயங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

பஸ் மாற்றப்பட்டு ஏற்றப்பட்டோம். ஏதோ ஒரு வித பயத்துடன் எப்படியோ!! வீடு வந்து சேர்ந்தோம். மறுநாள் ஞாயிறு ஆராதனைக்குச் செல்வதற்காக ஆயத்தம் செய்த போது என்னையறியாத ஒரு உடல் சோர்வு ஏற்பட்டது. எனவே ஆலயம் செல்வதை தவிர்த்துப் படுத்துக் கொண்டேன். பல மணி நேர நித்திரையின் பின் கண்விழித்தேன். ஆச்சரியமாக இருந்தது. எல்லாமே இருட்டாக இருந்தது. கண்களை அகல விரித்துப் பார்த்தேன். அப்பொழுது தான் எனக்குப் பார்வை இல்லாதது புரிந்தது. அழுதேன் அழுதேன் கண்களில் நீர் வற்றும் வரை அழுதேன்.

ஆலயம் சென்ற கணவருக்கு அறிவித்தல் கொடுப்பதற்குக்கூட தொலைபேசி இருக்கும் இடத்திற்குப் போக முடியாமல் தவித்தேன். பலவித போராட்டத்தின்பின் எப்படியோ என்னை கொழும்பு வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர். பரிசோதித்த வைத்தியர் நரம்பொன்று பாதிக்கப்பட்டதால் அறுவைச்சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என்றனர். ஆனால் எனது பழைய வைத்திய அறிக்கைகளைப் படித்ததும் என்ன செய்வதென்று புரியாமல் சிந்திக்க ஆரம்பித்தனர்.எமது **கல்வாரி குடும்பம்** உட்பட அநேக நண்பர்கள் எனக்காக ஜெபித்தனர்.

பல வழிகளிலும் முயற்சித்தும் முடியாத நிலையில் ஏழாவது நாளில் இப்படிப்பட்ட காரியங்களை செய்யுங்கள் என்று ஆலோசனை கூறி வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தனர். பயந்தால், அதிர்ச்சியடைந்தால் கண் பார்வையை இழப்பேன். சில மணி நேரங்களில் மறுபடி பார்வையை பெற்றுக் கொள்வேன் இப்படியாக

என் நாட்கள் கழிந்தன. "நான் உனக்குத் துணை நிற்கிறேன்" ஏசா.41,13 வசனத்தின்படி வேதனையான வேளையிலெல்லாம் **கர்த்தர் எனக்குத் துணையானார்.** தொடர்ச்சியான, ஊக்கமான அநேகருடைய ஜெபத்தைக் கேட்டு நாளடைவில் **கர்த்தர் பூரண சுகத்தைக்** கொடுத்தார்.

பல அநுபவங்களைக் கண்ட ஆண்டு

2001ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் எமது 25வது திருமணநாள் நன்றி கூறும் ஆராதனையை எமது மகள் இரகசியமாக ஆயத்தம் செய்து எம்மை **மகிழ்வித்தாள்.** மே மாதத்திலே எமது அன்புக்குரிய தந்தை அவரது 80வது வயதிலே கர்த்தருக்குள் நித்திரையடைந்தார். இந்தச் சம்பவம் எனக்கு மிகுந்த **மனக்கிலேசத்தை** ஏற்படுத்தியது. செப்டம்பர் 1ம் திகதி தேவன் தாமே கர்த்தருக்குப் பயந்த ஒரு மகனை எமது குடும்பத்தின் அங்கமாக கொண்டு வந்து இணைத்தார். (மகள் திருமணம்) மருமகனின் வரவு எமக்கு **மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக்** கொடுத்தது.

இவ்வருட இறுதிப் பகுதியிலே ஊசி மருந்தினால் பாதிக்கப்பட்ட பெரு விரலிலே கொதி வலி உண்டாயிற்று. கடந்த 6 வருடமாக இந்த அருவருப்பை மறைப்பதற்காக பேப்பர் ரிசுவினால் (paper tissue) என் விரலைச் சுற்றிக் கொள்வேன். நாளடைவிலே இந்த விரலிலே இருந்து துர்நாற்றம் வீச ஆரம்பித்தது. அழுதேன், என் நிலையை எண்ணி மனம் புளுங்கினேன். பலருக்கும் மத்தியில் போகப் பயந்தேன். இந்த சூழ்நிலையில் மறுபடியும் இங்கிலாந்து சென்று என் வைத்தியரை சந்தித்தேன். அவர் மறுபடியும் எனது வலது விரலிலே இரத்தம் சோதிப்பதற்காக குற்றினார். அந்த இடமும் பெரிதாக வீங்கியது. இது என்னை மேலும் **வேதனையடையச்** செய்தது. வைத்தியரும் (Dr.Nevil Davidson) என்னைத் தேற்றி உமக்கு அழகு வேண்டுமா? சுகம் வேண்டுமா? என்று கேட்டு உமது உடல் நிலையிலே வைத்தியம் பார்ப்பது எளிதான காரியம் அல்ல மேலே இருப்பவரை நோக்கிப் பாருங்கள் என்று கூறி என்னை அனுப்பி வைத்தார். பரிசோதனைக்காக என்னை அழைத்துச் சென்ற சகோதரி ஹரி தேவி செல்வத்துரை இதனைக் கேட்டு வேதனைப்பட்டவளாக, பணம் போனால் பரவாயில்லை என்று கூறி லண்டனில் உள்ள பல வைத்தியர்களிடம் அழைத்துச் சென்றாள். எல்லா இடங்களிலும் எமக்கு ஏமாற்றமே கிடைத்தது. நான் மனம் மிக நொந்தவளாக, என் நிலையை எண்ணி வேதனைப்பட்டவளாக, விரலிலே வந்த துர்நாற்றத்தை சகிக்க முடியாதவளாக, நம்பிக்கையை இழந்தவளாக என் நாட்களைக் கழித்தேன்.

ருசித்துப் பார்த்தேன் இயேசு நல்லவர்

ஆம்!! அன்று தான் 2002ம் ஆண்டு டிசம்பர் 24ம் நாள். எமது சக ஊழியன் யோன்சன் யோசப் கொண்டு வந்திருந்த **அற்புதங்கள் 8** என்ற வீடியோவை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கர்த்தர் இயேசுவின் நாமத்தினாலே ஆபிரிக்கா போதகர் புற்று நோய்களைக் குணமாக்கும் காட்சி அது. ஆச்சரியமான அற்புதங்கள் எட்டு. அதிசயமடைந்த நான் என் பெருவிரலை அழுத்தியபடி என் நேசரைப் பார்த்து "இத்தனை அற்புதங்களை செய்யும் உமக்கு இந்த விரலையும் சுகமாக்க முடியுமல்லவா? ஆண்டவரே! அற்புதம் செய்யும்" என மிகச் சாதாரணமாகக் கேட்டேன். 8 அற்புதங்களையும் பார்த்து வியந்தவளாக, அவருக்கு நன்றி சொன்னவளாக, அலட்சியத்துடன் 7 வருடங்களாக என் மனதிற்கு மிகுந்த வேதனை கொடுக்கும் அந்த விரல்களைப் பார்த்தேன். என்ன ஆச்சரியம்!!!!!! கை விரல்கள் இரண்டிலும் இருந்த அந்த **அவலட்சணம் ஒரே நொடிப் பொழுதில் மறைந்திருப்பதைக் கண்டேன்.** "இதோ நான் மாம்சமான யாவருக்கும் தேவனாகிய கர்த்தர், என்னாலே செய்யக் கூடாத அதிசயமான காரியம் ஒன்றுண்டோ" எரேமியா 32,27 என்ற தேவ வார்த்தையை நினைத்தேன். துள்ளினேன், குதித்தேன், என் தேவனைத் துதித்தேன். எனது நிலைமையை அறிந்திருந்த என் கணவனிடமும், எனது கல்வாரிக் குடும்பத்தினரிடமும் எனது புதிய விரல்களைக் காட்டிக் கர்த்தர் இயேசு செய்த அற்புதத்தைக் கதை கதையாய்ச் சொன்னேன்.

கல்வாரிஞாயிறு ஆராதனையில் இந்த சாட்சியை பகிர்ந்து கொண்ட வேளை அதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சகோதரன் நந்தகுமார் அப்புத்துரையின் 6வது விரல் தானாக வீழ்ந்தது. சகோதரி லலிதா வீரகத்தியின் தோள் பட்டையில் பிறப்பிலேயே இருந்த கறுத்தக் காய் மறைந்தது. ஆம்! நான் **ருசித்துப் பார்த்தேன்** என் இயேசுவின் அற்புதத்தை. மற்றவர்களும் ருசி பார்க்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. என் நேசர் இயேசு இன்றும் ஜீவிக்கிறார். "கர்த்தர் நல்லவர் ருசித்துப் பாருங்கள்" *சங்.34.8* "எளியவன் என்றென்றைக்கும் மறக்கப்படுவதில்லை" *சங்.9:18* வைத்தியர்கள் அல்லது மருத்துவ உலகம் உங்களைக் கைவிடலாம். ஆனால் ஜீவனுள்ள என் இயேசு ஒருபோதும் கைவிடார். மறுபடி இங்கிலாந்து சென்று குணமாக்கப்பட்ட விரலை வைத்தியரிடம் காட்டினேன். இது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டது எனக் கூறி அவர் வியந்தார்.

இந்த சம்பவம் இப்புத்தகத்தை கட்டாயமாக எழுதி வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை எனக்குள் உருவாக்கியது. அநேகர் ஆசீர்வாதம்

பெறத்தக்கதாக இப்புத்தகத்தை எழுதுவேன் என அன்று உள்ளத்தில் உறுதிகொண்டேன்.

தரிசனம் தந்தார்

யாழ் பகுதியில் சேவை செய்யும் நாட்களில் தெய்வங்கள் என்று சொல்லப்படும் தெய்வங்களுக்கெல்லாம் பிரமாண்டமான மண்டபங்கள் இருக்கும் போது ஜீவனுள்ள தேவனுக்கென மகிமையான ஆலயத்தை ஏன் கட்டக்கூடாது என்ற எண்ணம் எமக்கு வந்தது. ஆசை இருந்தது. ஆனால் பண வசதியோ இருக்கவில்லை. ஆயினும் விசுவாசத்தில் நாங்களும் எமது 29 முழு நேர ஊழியர்களும் ஒருமனப்பட்டவர்களாக ஒவ்வொருவரும் தமது வசதிக்கேற்ப பங்களிப்புச் செய்த பணத்தினைக் கொண்டு ஆலய அத்திவாரத்தை 1995ம் ஆண்டில் போட்டு ஆலய கட்டடத்தை கட்ட ஆரம்பித்தோம். விசுவாசிகளும் விசுவாசப் பொருத்தனை செய்து கொடுத்த பணத்தைக் கொண்டு கட்டடம் மெதுவாக எழும்ப ஆரம்பித்தது. 2004ம் ஆண்டு பெப்ரவரி 18ம் நாள் ஆலய 20வது ஆண்டு நிறைவில் ஆலய கட்டட திறப்பு விழா செய்து நன்றி கூறும் ஆராதனை நடத்த வேண்டும் என்பதே எமது திட்டம். ஆயினும் 2004 ஜனவரியிலும் ஆலய கூரை இல்லாதநிலையில் கட்டடம் காணப்பட்டது.

மனம் பதறிய நிலையில் ஜனவரி 4ம் நாள் பெண்கள் சிலர் கூடி கர்த்தரை நோக்கிக் கதறினோம். கர்த்தர் எனக்கு ஒரு தரிசனம் தந்து தடைக்கான காரணத்தையும் காட்டினார். எனவே அன்று மாலையே பெண்கள் மூப்பர்கள், ஊழியர்களுடன் இணைந்து ஒருமனப்பட்டவர்களாக ஒரு தீர்மானம் செய்து கூரையற்ற அந்தக் கட்டடத்தில் தொடர்ச்சியான ஜெபம் செய்ய ஆரம்பித்தோம். ஊழியர்கள், மூப்பர்கள் ஒவ்வொரு ஊழிய குழுக்கள் பொறுப்பெடுத்து இடைவிடா ஜெபத்தை நடத்தி வந்தனர்.

கர்த்தர் நல்லவர் அவர் கிருபை என்றுமுள்ளது. தேவன் அற்புதம் செய்தார். அடைக்கப்பட்ட வாசல்கள் ஆச்சரியமாகத் திறந்தன. 2004 பெப்ரவரி 2ம் திகதி ஆலய கூரை போடப்பட்டது. கட்டடம் அழகு பெற ஆரம்பித்தது. அவ்வேளை ஆலய நிலத்திற்கு அழகிய கல்பதிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது. அதற்கு பெரும் தொகை பணம் தேவைப்பட்டது. எனவே எம்மக்களுக்கு ஒரு சவாலைக் கொடுத்து ஒவ்வொரு விசுவாசியும் ஆகக் குறைந்தது 4கற்களுக்காகவது பணம் கொடுக்கும்படி கேட்டோம். போதகர்கள் கனகராஜா, ஜெனோ, ஆமோஸ், பத்மசிறி இவர்களின் தலைமையின் கீழ் சிறியவர் முதல் பெரியவர் வரை தாராளமாகக் கொடுத்தனர். தேவனுக்கே மகிமை.

நாலே நாலு தினங்களில் தேவையான பணம் சேர்ந்தது. பரிசுத்த தேவனுக்குப் பிரகாசமான வெள்ளைப் பளிங்கு மாளிகை அமைக்க வேண்டும் என்பது என் ஆசை. ஆனால் அதனை நிறைவேற்ற பலருடைய அனுமதி பெற வேண்டும். எனவே ஜெபித்து மூப்பர்கள் ஊழியரிடம் எமது ஆசையைக் கூறிய போது எதுவித எதிர்ப்புமில்லாமல் அனுமதி கிடைத்தது. தேவன் கல்வாரி குடும்பத்தினருக்கு கொடுத்த ஒருமனதிற்காக அவருக்கே துதி கன மகிமை செலுத்துகிறேன். எம் எல்லோருடைய ஜெபத்தையும் கேட்ட கர்த்தர் அற்புதங்கள் மேல் அற்புதம் செய்து நாம் திட்டமிட்டபடியே பெப்ரவரி 18ம் நாள் நன்றி கூறும் ஆராதனையை தேவ நாம மகிமைக்காக நடத்தி முடிக்கக் கல்வாரி குடும்பத்தினருக்கு உதவி செய்தார். **ஜீவ தேவனின் நாமம் ஒன்று மட்டுமே** மகிமைப்பட வேண்டும் என்ற நோக்குடன் ஆலய முகப்பில் **“இயேசுவே கர்த்தர்”** என எழுதப்பட்ட வாசகத்தை வருகிறவர்கள் போகிறவர்கள், இயேசுவை அறிந்தவர்கள் அறியாதவர்கள், யாவரும் வாசிக்கும் போது இயேசுவே கர்த்தர் என அவர்கள் அறிக்கையிடுவதை பார்த்து தேவனுக்கு நன்றி சொல்லவும் கிருபை தருகிறார். கர்த்தர் ஒருவருக்கே மகிமை. “என்னோடு கூட கர்த்தரை மகிமைப்படுத்துங்கள். நாம் ஒருமித்து அவர் நாமத்தை உயர்த்துவோம்”. சங்34,3

விண்ணப்பத்தைக் கேட்ட கர்த்தர்

வயிற்றில் வளரும் கருவையே ஊழியத்திற்கு ஒப்படைத்து காலையிலும் மாலையிலும் என் கணவர் ஜெபித்த ஜெபத்தைக் கேட்ட கர்த்தர் எமது மகளை தமது ஊழியத்திற்காக தெரிந்து கொண்டதுமல்லாமல், மகளையும் மருமகனையும் குடும்பமாக சிறுவர் ஊழியத்தில் பாவிப்பதுடன், ஒன்பது வயதாக இருக்கும் போது மகளுக்கு கொடுத்த சிறுவர் இல்லம் நடத்த வேண்டும் என்ற வாஞ்சையை பூர்த்தி செய்யத்தக்கதாக 12 பிள்ளைகள் கொண்ட சிறுவர் இல்லத்தையும் நடத்தத்தக்கதான கிருபையையும் கொடுத்து வருகிறார். இந்த ஜீவனுள்ள தேவனுக்கு சகல துதியும் கனமும் என்றென்றும்.

2007ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் மகள் குடும்பத்தையும், சிறுவர் இல்லத்தையும் பார்ப்பதற்காக கம்பளை சென்றிருந்த வேளை எனக்கு ஏற்பட்ட இரத்தக் அழுத்தம் (High blood pressure) காரணமாக எனது வலது கை செயலிழந்தது. என்னைக் கண்டி சுவசெவன வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர். **எமது கல்வாரி குடும்பம்** பல குழுக்களாக இரவு பகல் ஜெபித்தனர். பலவித பரீட்சைகளும் நடைபெற்று இறுதியில் மூளை நரம்பிலே இரத்தம் கட்டியாகியிருப்பதை நரம்பியல் வைத்திய கலாநிதி நிமால் செனநாயக்க கண்டு

பிடித்தார். எனது வைத்திய அறிக்கை பிரகாரம் எனக்கு அறுவைச் சிகிச்சை செய்ய முடியாததால் கதிர் வீச்சு மூலம் கட்டியை அகற்றினர். அதற்கான மொத்த செலவு 3,87000.00ரூபா. எப்படிக் கொடுப்போம்? என்று கலங்கித் தவித்த வேளையில் கர்த்தர் இயேசு மறுபடி அற்புதம் செய்தார். ஜனாதிபதி நிதியினால் (President Fund) அதனைக் கட்ட உதவி செய்தார். "... நானும் உன் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்." 2 நாளா *34:27*

"வாழ விட மாட்டேன்" என உறுதி மொழி கூறிய அசுத்த ஆவியின் சகல திட்டங்களையும் அதிசயமாய், அற்புதமாய் முறியடித்து, இன்றும் நான் உயிர் வாழ, அவருக்குச் சாட்சியாக, அவர் நாமத்தை உயர்த்த அவர் என்னைத் தெரிந்து கொண்டார். "உன்னைத் தமக்குச் சொந்தமாயிருக்கும்படி தெரிந்து கொண்டார்." உபா.7,6

கர்த்தர் என் வாழ்வில் செய்த இத்தனை நன்மைகளையும் அவர் உங்களுக்கும் செய்ய வல்லவராக, இன்றும் ஜீவிக்கிறவராக இருக்கிறார். அவர் நேற்றும் இன்றும் என்றும் மாறாதவர்.

தொடரும்........

"என் ஆத்துமாவே கர்த்தரை ஸ்தோத்தரி, அவர் செய்த சகல உபகாரங்களையும் மறவாதே"

சங்கீதம் *103,,2*

என் இதய நிறைவினால்,

என் நேசர் இயேசுவின் நாமத்திற்கு என்றென்றும் மகிமை உண்டாவதாக.

கர்த்தரைத் துதிப்பேன். நாளைய தினம் எது நடந்தாலும் எது நேரிட்டாலும் கர்த்தரையே துதிப்பேன். இதுவே என் வாழ்வின் நோக்கம். சகல துதியும் ஜீவனுள்ள,சர்வவல்லமையுடன் கிரியை செய்யும் என் நேசர் இயேசு ஒருவருக்கே. தேவ நாமம் இந்நூலுக்கூடாக மகிமைப்படுவதாக.

பல வருடங்களாகப் பலர், இந்த சாட்சிகளை எழுதும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டனர். பல வருடங்களாக நானும் முயற்சி செய்தேன். ஒரு தடவை கண் பார்வையை இழந்தேன். மறுபடி மூளை நரம்பு பாதிப்பினால் சில காலம் சம்பவங்களை மறந்திருந்தேன். கடைசியாக என் கை செயலிழந்தது. இத்தனை தடைகளையும் தாண்டி இன்று இந்த நூல் உங்கள் கைகளில் இருக்கிறது என்றால், அது என் நேசர் இயேசுவின் சுத்த கிருபையே. முதற்கண், **என் நேசர் இயேசு ஒருவருக்கே!** என் துதி கன மகிமை யாவும்.

அடுத்ததாக, பல வழிகளிலும் எனக்கு உற்சாகமூட்டி ஆக்கமும், ஊக்கமும் தந்து என்னைத் தட்டிக் கொடுத்த என் அன்புக் கணவருக்கும், பற்பல வேலைகள், ஊழியங்களின் மத்தியிலும் கணனி ஒழுங்குகளை நேர்த்தியாய் செய்து எனக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுத்த எமது அருமை மகள் றொஷானி பொ(f)ன்சேகா அவர்களுக்கும், தொடர்ச்சியாக ஊக்கமாய் ஜெபித்த என் கல்வாரி குடும்பத்தினர் ஒவ்வொருவருக்கும், என் அன்பின் அம்மாவிற்கும், அணிந்துரை எழுதி சிறப்புச் செய்த எமது சக ஊழியர் போதகர் கனகராஜா அவர்களுக்கும், ஆழமான கருத்துக்களை அழகாக தொடுத்துக் கொடுத்த போதகர் ஜெனோ, சகோ ஸ்ரீபன் அவர்களுக்கும், அச்சுக்கோப்பில் உதவி செய்த சகோதரி டயனா கிறகரி அவர்களுக்கும், Jesus puplication மூலமாக, பல சிரமங்களின் மத்தியிலும் அழகாக அச்சிட்டுக் கொடுத்த சகோதரன் போல் அன்ரனி அவர்களுக்கும், அட்டைப் படத்தை அழகாக அமைத்துக் கொடுத்த சகோதரன் எறங்க கிரிந்தெனிய அவர்களுக்கும் என் நன்றித் துதி என்றும் உரியது.

இயேசு நாமம் மகிமைப்படுவதாக.

(இப்புத்தகம் திருத்தங்கள் சில செய்யப்பட்டு மீளப்பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது)

ஜீவனுள்ள தேவன் இந்நூலுக் கூடாக உங்களுடன் இடைப்பட்டிருந்தால் தயவு செய்து எமக்கு அறியத் தாருங்கள். நன்றி

"சகலமும் நல்லொழுக்கமாயும், கிரமமாயும் செய்யப்படக்கடவது".

1கொரி 14,40

- ஆசிரியர் -

எமது ஊழியங்கள் பற்றிய சுருக்கம்

இலங்கையின் வடபகுதியாம் யாழ் கொக்குவிலை தலைமையகமாகக் கொண்ட கல்வாரி பூரண சுவிசேஷ தேவாலயம் 1984ம் ஆண்டு பெப்ரவரி 18ம் நாள் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பயங்கரமான யுத்த சூழ்நிலையிலும் கர்த்தர் உண்மையுள்ளவராய் எம்மோடு இருக்கிறதை அகதி முகாம்களிலும், பதுங்கு குழிகளிலும் அநுபவித்தோம். மத்தேயு 16, 18 "என் சபையைக் கட்டுவேன்" என்று சொன்ன ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் வார்த்தையின்படி கொக்குவிலில் விதைக்கப்பட்ட தேவ வார்த்தை என்ற விதை வன்னி, வவுனியா வரை விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

எமது ஊழியங்களுக்காக ஜெபியுங்கள். வாருங்கள் வந்து கர்த்தருடைய மகிமையான காரியங்களைப் பாருங்கள்.

போதகர் லெஸ்லி மத்தியூஸ்
தலைமைப் போதகர்

Contact details
Voice of Calvary
Calvary Full Gospel Church
89, Brown Road, Kokuvil, Jaffna.
Telephone: 0094 212222930
Teacher: 0094 777341469
E-mail: calvaryfgc@gmail.com

Jesus Publications